

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Valoarea cunoașterii Domnului Hristos

„Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos și să fiu găsit în El, nu avind o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se câpătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părăsirea suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți. Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru; uitînd ce este în urma mea, și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus”. Filip. 3,7-14.

Pavel vorbește în aceste cuvinte despre valoarea cunoașterii lui Isus Hristos și o înfățișează nu ca pe un fapt teoretic sau numai ca pe o acțiune intelectuală, ci ca pe un fapt personal, o acțiune experimentală. Și lucrul acesta este atât de important, atât pentru un slujitor al Evangheliei cit și în general pentru oricine.

Legătura lui Pavel cu Mîntuitorul a fost o experiență definitorie. Dialogul lui cu El, rugăciunile lui, părăsirea lui cu El, toate acestea au fost personale și adevărate. Vedeți, Pavel n-a fost numai încîntat de solia Lui, inspirat de căile Lui și indușat de slava crucii Lui, ci a fost copleșit de farmecul fără egal al Domnului Isus, așa încît totul s-a dezvoltat într-o legătură permanentă. Farmecul lui Hristos l-a făcut să se predea total iubirii Lui așa încît nu putea concepe să trăiască fără El. Nu era vorba de un sentimentalism ieftin, cum se poate vedea așa de des în zilele noastre ci iubirea lui pentru Mîntuitorul crescuse în modul cel mai natural — tot atât de natural cum dintr-o sămînță se dezvoltă o plantă sau cum omul respiră aerul.

Experiența locuirii lăuntrice a Domnului Isus, așa cum este descrisă în Sfintele Scripturi, nu este doar



o teorie, ci pur și simplu este urmarea prezenței unei Persoane ce aduce o schimbare totală a vieții, pentru că așa se întîmplă acolo unde este Hristos. „Dacă este cineva în Hristos este o făptură nouă, cele vechi s-au dus. Iată că toate s-au făcut noi”.

De-a lungul anilor cercetarea și aprofundarea neprihănirii prin credință a căpătat o mare impor-

(continuare în pag. a 6-a)

Anul LXII

Mai — Iunie

1984

*Scumpi frați și stimate surori,
Iubiți conlucrători,*

„Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos“. (2 Cor. 1,2).

În conformitate cu hotărîrea Comitetului plin al Uniunii de Conferințe (hot. nr. 1/P.V. 16/26.IV.984) cu data de 1 mai a.c., noile comitete de conducere ale comunităților din Uniunea noastră își încep activitatea pentru care au fost alese cu ocazia lucrărilor electivice ce s-au ținut în cursul lunilor februarie-martie 1984. Domnul Dumnezeu să binecuvînteze, să întărească și să dea înțelepciune celor aproximativ patru mii de slujbași din comunitățile din țara noastră. Lucrarea lor este o lucrare solemnă și plină de responsabilitate. De aceea marele apostol Pavel spunea plin de încredințare: „Nimeni nu-și ia slujba aceasta . . . singur! Ci o ia, dacă este chemat de Dumnezeu...“ (Evr. 5,4). Progresul lucrării, desfășurarea vieții și activității bisericii, viața ei spirituală, depind în mare măsură de conducerea ei, de acest mănunchi de bărbați și femei chemați să slujească lui Dumnezeu și obștei bisericii Sale. De aceea, atunci cînd s-a pus problema alegerii celor care să slujească nevoilor celor mulți, inspirația divină a fost foarte categorică și precisă:

„Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei și . . . pune-i peste popor drept căpetenii...“ (Exod 18,21).

De aceea fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfînt și înțelepciune, pe care îi vom pune în slujba aceasta“ (Fapte 6,3).

Un slujbaș al comunității trebuie să exemplifice în și cu viața sa principiile mărturisirii sale de credință . . . Cuvintele, oricît de bune, oricît de frumoase ar fi ele, ar fi fără putere dacă ar fi contrazise de viața noastră zilnică. Serva Domnului spune în legătură cu aceasta: „Dacă vorbiți altora despre umilință, despre iubire, atunci aceste principii să fie exemplificate în voi. Dacă somați pe credincioși să fie buni, curtenitori, atenți în căminurile lor, atunci exemplul vieții voastre să dea putere și consistență cuvintelor voastre“ (5 T/100).

Un slujbaș al bisericii, un slujbaș al comunității este chemat a avea o viață fără prihană, o viață fără reproș sub aspectul vieții și concepției morale, religioase și sociale, avînd un caracter blînd, ușor de înduplecat și satornic . . . Viața lui trebuie să fie așa fel trăită,

incît să atragă în mod natural respectul celor din jur, deci acea credincioșie și cinste despre care vorbește Scriptura.

Slujbașul comunității trebuie să dea pe față atît capacitatea de a înțelege, cît și pe aceea de a transmite altora adevărul. El trebuie să posede o profundă cunoaștere a Scripturilor. El trebuie să fie clar că Dumnezeu nu trimite niciodată Duhul Său cel Sfînt, pentru a binecuvînta și deci a încuraja ignoranța și lenevia.

Lucrarea Duhului Sfînt asupra capacității sale înnăscute, face pe cel chemat să îndeplinească o slujbă pentru Dumnezeu să-și pună la schimbător talanții primiți, căutînd creșterea sau desăvîrșirea capacității sale, pentru ca lucrarea să fie cît mai eficientă cu putință.

Aceste gînduri am dorit să le reamintesc scumpilor mei frați conlucrători din comitetele comunităților care pentru o perioadă de doi ani vor trebui să lucreze cu dărnicie și devotament pentru binele și prosperitatea cauzei Evangheliei. Cei ce compun comitetele de conducere ale comunităților trebuie să fie oameni ai ordinii și organizației. „Satana știe foarte bine că succesul poate fi obținut numai prin acțiuni coordonate și armonioase. El știe foarte bine că tot ceea ce este în legătură cu cerul este într-o perfectă ordine și supunere și că o perfectă disciplină marchează mișcarea oștilor cerești. Este efortul său studiat, acela de a conduce cît mai departe de rînduiri cerului pe aceia care pretind a fi creștini; de aceea el înșeală chiar pe cei ce mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu, și-i face să creadă că ordinea și disciplina sînt vrăjmași ai spiritualității și că unica siguranță pentru ei este ca fiecare să-și urmeze propriul lui drum și să rămînă în mod deosebit separat de corpul acelor care sînt uniți și lucrează la stabilirea disciplinei și armoniei în acțiunile lor“. (T.M. 29).

Dacă dorește cineva să fie prezbiter, diacon, deci un slujbaș în comunitate, dorește un lucru bun, dar este absolut necesar ca acești slujbași ai bisericii să dea pe față atributele caracterului lui Hristos, așa cum trebuie să reflectăm cu toții caracterul moral al lui Dumnezeu în viața și activitatea noastră.

„Incolo frații mei, vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă și tot ce faceți, să fie făcut cu dragoste“ (1 Cor. 16,13—14).

Dumitru Popa

Marile noastre victorii

Cinstim sărbătorește și festiv în aceste zile de mai, marile victorii ale poporului nostru, obținute prin sacrificii, jertfe și luptă în ziua de 9 Mai, și alegem în scopul acestei cinstiri gânduri frumoase pe care prin cuvinte pline de semnificate aprecieri, să le exprimăm în favoarea aceluia care le-au făurit.

Pentru noi românii, fără deosebire, primul și cel mai important înțeles pe care îl are ziua de 9 Mai, este acela al consacării independenței depline a țării. Aceasta, s-a realizat cu 107 ani în urmă, căci venise clipa supremă a incununării ei oficiale, începând cu istorica ședință a parlamentului în care s-au auzit cuvintele memorabile ale lui M. Kogălniceanu: „Sintem independenți, sintem o națiune de sine-stătătoare”. Ca o concluzie ce s-a impus cu pregnanță începând de atunci, aceste cuvinte au constituit pițuța care a umplut paharul tuturor dorințelor de veacuri ale românilor. Un stat suveran, independenți! Căci, conștiința independenței este la noi, la fel de veche, ca și aceea a unității de neam și de limbă și se poate spune fără teamă de a greși că s-a născut odată cu poporul însuși. Voința de a fi și a trăi liberi în vatra și glia noastră, de a rămâne stăpâni pe destinul pe care însine ni l-am făurit, ne-a însuflețit străbunii din cele mai vechi timpuri, găsindu-și expresia în fapte de o neasemuită frumusețe. Acesta a fost de fapt idealul care a întârit brațul lui Decebal ca să înfrunte ostile romane, cele mai puternice la data aceea, ca apoi

curajul și bărbăția lui să constituie o pildă desăvârșită pentru urmași.

Cu imaginea lui în suflet, toți principii, voievozii și conducătorii poporului român au cutezat apoi să-și apere glia, dând bătălii întrate în cronici și legende la Posada și Rovine, la Podul Înalt, Vaslui, la Călugăreni și în atâtea alte locuri știute și neștiute. Așa și-au păstrat românii de-a lungul întregii istorii a existenței lor, un înalt grad de autonomie.

„Neatîrnarea noastră — consideră marele nostru poet M. Eminescu, n-a fost un copil de pripas, ci un prinț care dormea cu sceptrul alături”. Și demnă de reținut în această privință, este constatarea că menținerea ființei naționale în granițele noastre naturale este rodul jertfelor supreme ale poporului român și nu un dar oferit din afară. De fiecare dată scuturarea stăpînirii străine a fost opera românilor înșiși și a cerut sacrificii colosale, cu mult peste ceea ce ar fi cerut obiectivul strict al eliberării proprii țări. Poporul nostru nu a așteptat niciodată, în mod pasiv ca salvarea să vină din afară, ci a realizat-o prin proprie luptă și jertfă învîndu-și puterile cu cele ale aliaților și pentru eliberarea altor popoare.

Forța neasemuită a conștiinței, a curajului și a eroismului românilor cu care și-au cucerit și menținut independența, și-a cîștigat stîmă și admirația întregii lumi, mai ales prin spiritul de dăruire și jertfă prin care totul s-a realizat. Ideal măreț și ipostază nobilă a conștiinței de sine, independența pe care o aniversăm, este și va rămîne starea naturală a națiunii noastre. Noi românii am intrat pentru totdeauna în posesia acestui drept, cunoaștem însemnătatea lui, știm și vom ști mereu să-l folosim pentru binele Patriei noastre și pentru acel viitor de aur pe care îl anticipau înaintașii noștri.

Victoria asupra fascismului re-purtată la 9 mai 1945, la care o contribuție însemnată și-a adus și România, a arătat din nou lumii că poporul din curbura Carpaților și gurile Dunării, n-a uitat să lupte pentru eliberarea sa, să-și scuture greul jug, de data aceasta apăsător și singeros, al fascismului și să aducă zorii libertății și altor popoare. Cuvîntul România a ajuns să fie rostit de milioane de oameni, ca un leit motiv al biruinței, dat fiind faptul că prin poziția cheie ce o ocupa, a dat o cutezătoare replică celor ce incendiaseră Europa și lumea.

Alungarea ocupanților și readucerea țării în frontierele naționale

firești, restabilirea suveranității naționale, dezvoltarea libertăților democratice, cereau neîntîrziat participarea României — la efortul omenirii pentru înfrîngerea fascismului. Și n-a fost deloc ușor ca timp de 260 zile de grele înfruntări armate împotriva unui inamic ce lupta cu disperare, armata română să străbată peste 1000 kilometri pînă la porțile orașului Praga.

Și de data aceasta, elanul din totdeauna al sufletului românesc al libertății și neatîrnării, s-a dovedit că exista în inima ostașilor români al căror eroism a stîrnit admirația unui strălucit conducător aliat care s-a și exprimat: „Diviziile românești au stîrnit admirația noastră prin elanul lor de luptă cit și prin spiritul lor de sacrificiu. Ele rezistau în cele mai grele lupte. Aceste calități valoroase, proprii trupelor, armatei populare române, dovedesc că ea poate să lupte foarte bine și ne va fi un demn aliat”. S-a mai verificat deci odată că pentru idealul independenței, al libertății și neatîrnării, spiritul românesc este gata să accepte cu bărbăție privațiunile impuse de împrejurări ca apoi rodnicul fruct al păcii să fie cules nealterat. Unitatea și fermitatea în acțiunile și scopurile urmărite pot și trebuie să învingă.

Ca oamenii ai credinței, trup din trupul românesc și al românilor, aducem un cald omagiu tuturor aceluia care dovedind un înalt spirit de eroism, abnegație și devotament pentru cauza libertății și independenței patriei, au realizat eliberarea României de sub dominația străine și le aducem, în acest moment de solemn și sărbătorească aniversare întreaga noastră cinstire. Le vom păstra neștirbită memoria și vom cinsti ducînd pe cele mai mari înălțimi, facla păcii pe care ne-au dăruit-o arzînd fermă și rezistentă în fața furtunii, angajîndu-ne s-o sprijinim din toate puterile îndemnînd și încurajînd și pe alții să facă la fel. Ce ar putea fi mai nobil, decît a înțelege pe cei ce cheamă la acest deziderat, a sprijini pe cei ce acțiunează în direcția aceasta, a susține brațele care obosesc în făurirea idealului păcii, a pune umărul cînd carul se clatină, atunci cînd caii putere slăbesc, atunci cînd mai există încă indiferență: cit este de nobil și necesar. Aceasta o vom face și ne vom strădui cu toții s-o facem prin putere de sus și voință proprie, cu prisosință!

Coconcea Octavian

DIN CUPRINS:

- Valoarea cunoașterii Domnului Hristos . . . C. I
- Pagina președintelui C. II
- Marile noastre victorii 1
- Cred (III) 2
- Ruga pastorului 5
- De la Sabat la Duminică (IV) 7
- Epistola către Evrei 9
- Darul lui Isus este viața 14
- Adevărul și slobozenia 15
- Desăvîrșirea, este ea oare posibilă? (XVII) 16
- Studiu de antropologie biblică (I) 19
- Sfirșit de cale C.IV

„Cred... și întru Unul Domn Isus Hristos... care pentru noi oamenii și pentru a noastră mîntuire S-a pogorît din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfînt și din Maria fecioara și S-a făcut om. Și S-a răstîgnit pentru noi în zilele lui Ponțiu Pilat și a pătimit și S-a îngropat; și a înviat a treia zi după Scripturi“.

Un alt aspect al doctrinei cu privire la Domnul nostru Isus Hristos este întruparea Sa, aspect pe care Simbolul Credenței îl subliniază în amănunt și aceasta pentru a elimina orice posibilitate de înțelegere greșită a acestui adevăr. Deoarece prin actul întrupării Domnului Hristos a pătruns cel mai adînc în viață și în conștiința omenirii, ea este un obiectiv vast de studiu la înțelegerea căruia ne ajută descoperirea inspirată și revelația dumnezeiască. Apostolii Ioan și Pavel ne oferă cele mai cuprinzătoare declarații în această privință: „La început era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor. Și Cuvîntul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“. Ioan 1,1—4,14; „Și fără îndoială mare este taina evlaviei... „Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de ingeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă“. 1 Tim. 3,16.

„Trupul înseamnă în pasajul acesta, natura omenească completă. Ca urmare cuvîntul trup nu are de scop să caracterizeze numai vizibilitatea sau corporabilitatea lui Isus, ci și sărăcia și infirmitatea stării Sale pămîntești; este realitatea și integritatea modului omeneș de a fi în care a intrat Logosul. În virtutea acestei întrupări, a putut să sufere, să se bucure, să fie ispitit, să lupte, să învețe, să progreseze, să iubească, să se roage exact ca și noi“ (Godet).

Intenția evidentă a autorului celei de a patra Evanghelii este înainte de toate să proslăvească pe Domnul Său.

„Acest iudeu (Ioan) aparținînd unui popor care avea ca principiu fundamental monoteismul cel mai rigid, unui popor unde abisul dintre creațiune și Creator este privit ca fiind de netrecut, unde un om care pretinde onoruri divine pentru că a atins ultimul grad de perversitate, unde se preferă mai de grabă moartea, decît acceptarea în templu a statuii lui Caligula, unde un gînd atît de lipsit de evlavie n-a venit niciodată în mîntea vreunui cetățean — acest iudeu afirmă categoric și fără drept de apel că galileeanul al cărui discipol și prieten este, că acest dulgher de la țară, Isus din Nazaret a fost Cuvîntul făcut

trup, Cuvîntul prin care au fost făcute toate! Să remarcăm precizia limbajului lui: „La început era Logosul (Cuvîntul); Logosul era cu (spre, aplecăt într-un anumit sens la șinul Său, așa cum apostolul iubit se pleca la rîndul lui la șinul lui Isus) marele Theos (Dumnezeu), iar Logosul era Theos (fără articolul hotărît) adică o persoană divină și nu Dumnezeuul suprem sau Dumnezeuul absolut“ (L'histoire du Salut, 166, A. Vaucher).

De la un capăt la altul al N. Testament dumnezeirea lui Hristos ne apare ca Shechina Templului lui Iehova, ca Taina răsumpărării. După cele declarate de Sfintele Scripturi această lucrare a fost comună Tatălui și Fiului. Ioan spune că „Dumnezeu a dat“ (Ioan 3,16) iar Pavel completează gîndul că Fiul „S-a dat“ (Efes. 5,25).

Faptul întrupării nu apare neașteptat, surprinzător, deoarece vre-

CREDI!...

(III)

Considerații cu privire la Simbolul Credenței

me îndelungată a fost făcută o pregătire plină de grijă. Astfel în Gen. 3,15 găsim protoevanghelia — prima veste bună; în aceeași carte a Genezei în cap. 9,9 binecuvîntarea dată lui Noe cuprinde sămînța care va veni după el. O altă etapă a pregătirii o constituie legămîntul abraamic (Gen. 12,13; 15,5-6), în care a fost prevăzut că sămînța lui avea să fie un motiv de binecuvîntare pentru toate popoarele. Nepotul lui Abraam, cu ocazia binecuvîntării date fiilor lui pe patul de moarte rostește în cazul lui Iuda, binecuvîntarea mesianică (Gen. 49, 10). Silo, Pacificatorul era ținta acestei prooroții. Urmează apoi o prezentare largă și detaliată făcută prin prooroce ca David care în Psalmul 22 redă cuvinte și expresii ale Mîntuitorului. Isaia (7,14), Evanghelistul V. Testament subliniază nașterea dintr-o fecioară precum și numele Său de Emanuel (Dumnezeu cu noi); același prooroc în cap. 9, 6-7 subliniază darul Fiului, al Copilului cu domnia pe umerii Săi. Cap. 42,6-7 — care redă lucrarea Sa mesianică și de vindecare, și care culminează cu sublimul capitol 53, capitol exclusiv al suferințelor Sale. Proorocul Mica în proorocia lui (5,2) aduce un element capital menționînd locul Său de naștere.

Revelația așteptării mesianice a fost împărtășită și celor din afara

poporului iudeu. Dreptul Iov își exprimă nădejdea lui neclintită în „Răscumpărătorul care Se va arăta la urmă pe pămînt“. (Iov 19,25). Balaam vede „steaua care răsare din Iacob“ (Numeri 24,17); Melchisedec, care prin numele lui redă caracteristicile ale Mîntuitorului și pe care Arbaam îl recunoaște ca o autoritate spirituală. Mai putem aminti magii veniți din răsărit și care au avut o descoperire deosebită a Scripturilor referitoare la Mesia. Ei „au văzut steaua Lui“. S-ar putea aminti aici și așteptarea „veacului de aur“ din lucrările poezilor latini, îndeosebi Virgilius. Toate aceste aspecte au cultivat în oameni acea stare de așteptare pe care Samariteanca a exprimat-o la întîlnirea cu Mîntuitorul și pe care evanghelistul Ioan ne-o redă în Evanghelia sa (4,25).

Dumnezeu este suveran în alegerea metodelor pentru împlinirea voinei Sale. Putem totuși înțelege că numai întruparea a putut rezolva deplin, real și drept problema mîntuirii oamenilor. Numai ca om Mîntuitorul putea să primească sancțiunea pentru păcatul omenirii, (1 Petru 1,19), să ducă o viață ireproșabilă în folosul nostru (Evr. 4,15-16), să descopere pe Dumnezeu și să-L apropie de ea (Ioan 1,14,18). Pavel cuprinde foarte frumos rostul întrupării în Rom. 3,25-26: Pe El Dumnezeu L-a rînduit mai dinainte să fie prin credința în singele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-și arate neprihănirea Lui în așa fel încît, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus“.

Evangheliile după Matei și Luca ne dau referințe cu privire la nașterea Sa. Redarea narativă a acestor fapte, în forma lor reală, ca o cronică, simplu și sincer, lipsind orice speculație și prejudecată sau încercare de erudiție și de interpretare care să satisfacă pretențiile deșarte ale firii, constituie cea mai minunată mărturisire și cel mai bun temei de credință în întruparea Domnului. Atît Iosif (Mat. 1,18-25) cît și Maria (Luca 1,26-56) ni se descoperă ca două caractere alese de o calitate spirituală rară.

Întruparea conține în desfășurarea ei atît elemente firești cît și mai presus de fire. De aceea, actul întrupării va rămîne pentru totdeauna un mister, o minune a puterii, iubirii și harului lui Dumnezeu. Prin acest proces, Dumnezeu Fiul a devenit părtaş firii omenești, un „al doilea Adam“ (1 Cor. 15,54).

Pentru realizarea mîntuirii și pentru a cîștiga încrederea omului, Mîntuitorul a trebuit să devină părtaş caracteristicilor ființei umane. Prin întrupare, Fiul lui Dumnezeu a devenit „Fiu al omului“, adică un om adevărat. El a avut un corp real, și a trăit o viață pămîntească adevărată, fără prefaceri sau evaziuni. Numai așa a fost în adevăr reprezentantul întregii omeniri și

numai în felul acesta a fost posibilă îspășirea prin substituție.

„Luind asupra Lui natura omenescă, Hristos a venit să Se facă una cu omenirea, și să descopere ființelor păcătoase pe Tatăl nostru ceresc. El S-a făcut în toate lucrurile asemănător cu frații Săi. A devenit trup ca al nostru, a suferit foamea, setea, oboseala. A trebuit să Se întrețină cu alimente și să Se refacă prin somn. A împărțit soarta oamenilor, El, nepătător Fiul al lui Dumnezeu. A fost străin și călător pe pământ — în lume fără să fie din lume — ispitit și pus la probă cum sînt bărbații și femeile de astăzi, și a trăit în toate acestea fără păcat”. (E.G.W.).

„Fiul omului este deci om prin excelență, om adevărat, realizarea desăvîrșită a tipului uman, reprezentantul normal al acestei omeniri, așa cum a vrut-o Creatorul”. (Fr. Godet).

„Isus a avut conștiința de a fi mai mult și mai bine decît un exemplu; El a avut conștiința că era un tip, măsura divină realizată într-un fapt, într-o persoană, într-o viață; El a avut conștiința de a fi nu un fiu al omului cum simțem noi toți, ci Fiul omului în sensul absolut și desăvîrșit”. (J. A. Porret).

Se cade să insistăm asupra faptului că Isus a fost ispitit în realitate. Ispitirea lui Isus n-ar fi avut nici un sens dacă El n-ar fi avut nici o posibilitate să cadă.

Mulți au susținut că Isus a avut o așa natură încît păcatul era printro-minune divină imposibil. Dar dacă lupta Lui cea mare n-a fost decît o simplă fantasmagorie, cum ar fi putut El să ne fie exemplu? Mai ales că cei care credeau că-L cinstesc înălțîndu-L, în felul acesta ne-ar fi lipsit de al nostru Hristos viu și ar fi sacrificat firea Sa omenească care nu era mai puțin reală decît dumnezeirea Sa. Aceasta ar fi însemnat să ofere în locul unui Hristos istoric o fantomă incapabilă să vorbească inimilor noastre”. (Farar).

„Dacă susținem că El n-a putut păcătui”, spune Pressensée, „il scoatem din starea adevărată a existenței pămîntesti; natura Sa omenească n-ar mai fi decît o iluzie, un vîl transparent prin care s-ar vedea divinitatea Sa impasibilă. Ne-fiind asemenea nouă, nu mai este al nostru! Nu trebuie să vorbim de ispită și nici de încercare în dreptul Său. Acolo unde căutăm capul unei omeniri noi, nu mai avem decît o ființă a cărei rațiune de a fi este demnă de invențiile gnostice. Să coborîm pe Hristos în acest domeniu teologic rece unde El nu mai este decît o dogmă! De la nevinovăția naturală și instinctivă, a trebuit să Se înalțe la o sfințenie voită, drum primejdios, unde a căzut primul Adam, unde însă al doilea a învins dar cu armele credinței și ale rugăciunii, fără să facă din dumnezeirea Sa veșnică o cîră de nepătruns”.

„Isus Hristos este fără păcat personal. El este sfînt: sfînt înaintea

lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. El este minunea istoriei. Venirea Lui pune temelia istorică a renașterii omenirii. Sfințenia Lui a stabilit rangul în ierarhia ființelor; ea face din El capul spiritual al omenirii”. (E. Rostan).

„Dumnezeu a primit natura omenească în persoana Fiului Său, și a introdus aceeași natură în cerurile cele mai înalte. Fiul omului este Acela care poartă numele de „Minunat sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Dom al păcii. Acela care se numește EU SINT, este inelul care leagă pe Dumnezeu de oameni. El îi îmbrățișează cu minile Sale. Cu toate că este sfînt, nevinovat, fără minjitură, despărțit de păcătoși, nu-I este rușine să ne numească frați. În Hristos sînt reunite familia pămîntescă și cea cerească. Hristos cel proslăvit este fratele nostru. Cerul este îmbrăcat în natura omenească, iar natura omenească este acunsă la sinul iubirii infinite”. (E.G.W.).

Ca om a trecut triumfător prin ispite, a cultivat o evlavie profundă, a refăcut pătășia deplină cu Tatăl, a ogîndit valoarea iubirii ca temelie a relațiilor umane. Natura Sa umană a fost autentică, în sensul că n-a fost alterată de păcat, a fost o natură umană liberă, nerobită, nesupusă poftelor, viciului, păcatului. De aceea a fost supranumit „al doilea Adam”. Natura Sa omenească poate fi dovedită cu foarte multe argumente, din care cîteva vor fi redată mai jos:

1. A avut o naștere omenească. Deși corpul Său S-a format într-un mod aparte, prin creație, s-a dezvoltat totuși identic cu ceilalți oameni. Mat. 1,18-25.

2. A avut în copilărie o dezvoltare fizică obișnuită. Cu privire la această parte a vieții Sale avem în Luca 2,40-52 două referințe: prima privește perioada dinaintea de 12 ani, iar cealaltă „a doua copilărie”, după 12 ani.

3. El a avut trup fizic cu toate manifestările comune tuturor oamenilor. Evrei 2,15. A dat pe față așa numitele afețe nepăcătoase, astfel: El a flămînzit — Mat. 4,2; 21,18; a însetat — Ioan 4,7; 19,28; a obosit — Ioan 4,6; Luca 9,58; a dormit — Marcu 4,38; S-a înduișat — Matei 9,36; S-a întristat — Ioan 13,21; a plîns — Ioan 11,35. Toate aceste manifestări specifice omului îl descriu ca fiind „om adevărat”.

4. El a fost ispitit ca om. Ispitirile lui Satana au fost legate de pîine, neîncredere, invidiozitate, dorința după înălțare și mîndrie. Cu asemenea mijloace se poate apropia numai de un om. Trebuia ca diavolul să fie refuzat, respins chiar de un om, de „al doilea Adam”.

5. El S-a numit pe Sine ca om. Ioan 7,40. David în Ps. 62,3 anticipează acest aspect specific: „Pînă cînd vă veți năpusti asupra unui om?”.

6. Ceilalți oameni L-au privit și L-au considerat ca om. Consătenii Săi îl considerau a fi „feciorul lui

Ioșif” Luca 4,22; apostolul Petru îl declară pe Isus din Nazaret, „om” — Fapte 2,22, iar Sfîntul apostol Pavel în Epistola către Romani 5,15, în 1 Cor. 15,21 și 1 Tim. 2,5. Îl consideră pe „Omul Isus Hristos” singurul „om” prin care se putea îndrepta greșala omului.

7. A fost cunoscut cu numele Său omenească de Isus. Acest nume este numele Său de om. Mat. 1,21; Fapte 10,38.

8. A suferit în corp omenească. Poate că acest lucru ar fi suficient pentru a-i dovedi natura omenească. Un cortegiu întreg de suferințe îl arată ca „om al durerilor și obișnuit cu suferința”. Is. 53,3.

9. El a murit: S-a supus unei legi universale a omenirii care glăsoiește că „oamenilor le este rînduit să moară”; Evr. 9,27.

În felul acesta, în mod simultan și deplin, putem recunoaște în Domnul Isus Hristos o unire a celor două naturi: cea divină și cea omenească. Dumnezeirea a fost adusă în felul acesta în mijlocul omenirii, iar umanitatea a fost înălțată și primită în sinul Dumnezeirii. Această unire s-a realizat prin întrupare.

Revelația scrisă ne prezintă deci pe Domnul Isus Hristos ca avînd fire dumnezeiască și de asemenea ca avînd fire omenească. Aceste două fire, nu au constituit două ființe în aceeași făptură. Hristos nu a fost cu o dublă personalitate, nu a avut despărțire în ființa Sa, ci toate vorbele și faptele Sale au fost îndeplinite de ființa Sa în care au intrat aceste două fire. Fără îndoială, această unire este greu de formulat, de explicat, de înțeles. Termenul teologic pentru această realitate este PERIHOREZA, care tîlmăcîc înseamnă întrepătrunderea celor două naturi. Mărturisirea de credință, privitoare la Mîntuitorul pe care a formulat-o sinodul de la Calcedon în anul 451 sună astfel: „Urmînd pe sfinții părinți, mărturisim cu toții în unanimitate pe Unul și Același Fiu, pe Domnul nostru Isus Hristos, care este desăvîrșit în Dumnezeirea Sa și desăvîrșit în natura Sa umană; Dumnezeu adevărat și om adevărat, avînd suflet rațional și trup; de o natură cu Tatăl privind Dumnezeirea, și de o natură cu noi privind ființa Sa omenească, în toate asemenea nouă, exceptînd păcatul. Privind Dumnezeirea Lui, El este din veci din Tatăl; în ceea ce privește natura umană, în zilele din urmă pentru noi și pentru a noastră mîntuire, El S-a născut din fecioara Maria. Unul și același Hristos, Fiul, Domnul, Singurul Născut, îl recunoaștem ca avînd două naturi nedespărțibile (inconvertibiliter), inseparabile (inseparater), și indivizibile (indivize). Prin existența laolaltă în Fiul lui Dumnezeu a celor două naturi nu s-a anulat nicidecum deosebirea acestora, ci dimpotrivă, fiecare natură și-a păstrat însușirile ei, unindu-se într-o singură Persoană, nedivizîndu-se și neîmpărțîndu-se în două persoane,

ci fiind același Fiul și Singurul Născut, Dumnezeu — Cuvîntul, Domnul Isus Hristos; cum au vestit proorocii de pe vremuri, cum însuși Domnul Isus Hristos ne-a învățat, așa cum ne-a fost transmis prin crezul părinților". (Man. Doct. Biblice A.Z.S. p. 35-36).

Ca urmare a acestei uniri, persoana Domnului Hristos a intrunit totalitatea însușirilor ambelor firi; firea omenească a fost proslăvită, Infinitul a fost unit cu finitul, Hristos a căpătat dreptul și proprietatea de mijlocitor. În vederea acestei uniri a trebuit ca Dumnezeu Fiul, cel infinit, desăvîrșit, spiritual, vesnic, să Se umilească, să aibă o coborîre, o restringere, o reducere de Sine. „S-a dezbrăcat pe Sine Insuși”, spune Pavel (Fil. 2,7). Natura Sa divină nu a fost anihilată, ea a rămas intactă, și nici nu se poate schimba sau transforma. Dar a fost determinată o altă manifestare a ei, a fost trecută într-o stare de inactivitate, de potențialitate. Mat. 26, 53.

În acest domeniu trebuie să gândim și să ne exprimăm cu cea mai mare grijă și prudență. Îndrăzneala și lipsa de umilință a oamenilor a făcut ca pe acest teren să se poarte nesfîrșite controverse numite hristologice. Să nu încercăm să definim noi mai mult decît Inspirația a socrilor că este potrivit pentru noi să cunoaștem. Gîndul care să ne stăpînească să fie: „Dați cinste Fiului!” Ps. 2,12.

Mesianitatea lui Hristos

Prin mesianitate înțelegem misiunea asumată de Domnul ca să o îndeplinească în timpul vieții Sale pămîntești în vederea mîntuirii omului. Substanța doctrinală a religiei V. Testament a fost nădejdea și așteptarea lui Mesia. Problemele religioase mari care au frămîntat omenirea de milenii, cum sînt plinătatea de lumină în ce privește revelația lui Dumnezeu, primirea mîntuirii în mod real precum și ivirea Celui care avea să aducă sub sceptrul Său întreaga omenire, toate aveau să-și găsească împlinirea în Mesia. Mesia reprezintă prin excelență pe Mîntuitorul făgăduit, rădăcina lui David și viitorul conducător al teocrației ideale sau al regatului mesianic.

În împlinirea misiunii Sale mesianice, Domnul Hristos este înfățișat într-o întreită demnitate:

a. Demnitatea de profet. Proorocul era acea persoană care transmitea din partea lui Dumnezeu un mesaj, omul care vorbea pentru Dumnezeu. Sensul lucrării profetice era deci de la Dumnezeu la oameni. Acest sens este prezentat în pasajele din Ier. 15,19; Deut. 18,18-19. Atît în preexistența Sa, ca Logos — Ioan 1,1 cit și intrupat fiind, Domnul Hristos a fost profetul suprem — Luca 24,19; Ioan 14, 24.

b) Demnitatea de preot. Preotul era acela care vorbea către Dumnezeu în locul și în numele oame-

nilor. El prezenta jertfele oamenilor pentru ispășirea păcatelor lor împreună cu rugăciunile lor. Apostolul Pavel consacră aproape în întregime Epistola către Evrei lucrării preoțești a Domnului Hristos, arătînd preeminența și unicitatea ei. Îndeplinind această înaltă îndatorire, Domnul S-a jertfit pe Sine Insuși, fiind în același timp Mielul de jertfă cit și Preotul. (Evr. 8,3). În felul acesta se obține ispășire pentru păcatul celui vinovat. (Evr. 9,13-14).

c) Demnitatea de împărat. În persoana lui Isus Hristos se întîlnesc două aspecte ale regalității — regalitatea în virtutea naturii divine, fiind una cu Tatăl, și suveranitatea Sa în virtutea răscurpării. El este Împăratul, Stăpînul vieții acelor pe care i-a mîntuit și salvat de la moarte. Primul aspect este oglîndit în mod deosebit în Ps. 45, 72 și 110; cel de al doilea în Mat. 25,31-32; Evr. 2,8-9.

Moartea Sa

Autori N. Testament sînt unanimi în a atribui morții lui Hristos o importanță capitală în lucrarea de mîntuire. Apostolul Pavel nu voia să știe altceva decît pe Hristos cel răstîgnit; el nu găsea slava decît în cruce: 1 Cor. 2,2; Gal. 6,14. Evanghelia este în esență Cuvîntul crucii, 1 Cor. 1,18. Ceea ce a caracterizat creștinismul de la început și de-a lungul veacurilor este locul preponderent și unic pe care-l dă morții lui Isus Hristos, atît în învățatură cit și în simbolurile și riturile lui.

Din punct de vedere biblic, moartea lui Isus nu este numai un exemplu de eroism sublim sau o demonstrație de dragoste. Ea este un mijloc, singurul mijloc posibil de a împăca pe oameni cu Dumnezeu. Efes. 2,6. Scopul principal al morții lui Hristos este arătat în Cuvintele lui Pavel din Tit 2,14: „El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscurpe din orice fărădelege, și să-și curățească un norod care să fie al Lui, plin de rivnă pentru fapte bune”.

Așa cum trebuie să vedem în Dumnezeu dreptate și sfințenie, trebuie să vedem în om vină și necurătenie iar în lucrarea de mîntuire, ispășire și curățire: cele două părți esențiale ale împăcării oamenilor cu Dumnezeu prin Hristos. Isus ne ispășește păcatele prin suferință și ne curățește de minjiturile noastre prin sîngele Său.

„Suferința și răstîgnirea lui Isus ca de altfel tot caracterul Său n-au echivalență în istorie. Cele două fapte rămîn unice în slava lor și vor fi totdeauna ceea ce sînt de 1.800 ani, pentru cei mai nobili și mai buni oameni — subiectul sfințit de meditație, modelul virtuții care suferă, arma care pune în incurcătură păcatul și pe Satana, stimulentele recunoștinței și sfințeniei, izvorul mîngîierii și al păcii”. (Ph. Schaff).

Moartea lui Hristos n-a fost un accident neprevăzut care a venit să întrerupă lucrarea Mîntuitorului.

Isus a presimțit-o încă de la începutul lucrării Sale. Mai mult decît atît El a prevăzut-o cu claritate și a prezis-o, pornind hotărît în întîmpinarea ei ca spre un termen logic și necesar al lucrării Sale mesianice. El spunea: „Am un botez cu care trebuie să fiu botezat și cit de mult doresc să se îndeplinească!” (Luca 12,50), iar dacă sufletul Său Se oprește o clipă înaintea tainei redutabile a morții aceasta o face pentru a-și arăta întreaga supunere față de voia Tatălui. Această supunere este atît de totală încît moartea lui Hristos este prezentată în Scripturi atît ca un act de ascultare cit și ca o inițiativă din partea Fiului lui Dumnezeu.

Prin moartea Sa ispășitoare, Hristos a devenit Mîntuitorul lumii întregi, dar în mod deosebit al celor credincioși. Evr. 2,17; 1 Ioan 2,2; 1 Tim. 4,10. De drept Hristos este Mîntuitorul tuturor fiilor lui Adam; de fapt, este numai al celor credincioși deoarece mîntuirea este condiționată.

Învierea Sa

Dacă moartea lui Hristos joacă un rol considerabil în mîntuire, învierea Sa ocupă un spațiu imens în învățătura biblică și totuși deseori necunoscut.

„Din toate punctele de vedere, învierea Mîntuitorului ocupă un loc aparte printre celelalte minuni, un loc unic în istoria omenirii. Celelalte minuni nu au pentru noi decît un interes retrospectiv. Învierea lui Isus Hristos n-a pierdut nimic din importanța ei suverană care i-a fost recunoscută de către apostoli. Această minune a minunilor ne privește personal deoarece este preludivă, garanția propriei noastre învieri. Este cel mai mare fapt al istoriei; ea rămîne, împreună cu moartea ispășitoare a lui Hristos, pivotul predicării apostolice, sigiliul divin pus pe cartea mîntuirii noastre, sîmbla pe care a fost clădită biserica dovada supremă a intervenției unui Dumnezeu personal în istoria omenirii”. (E. Petavel).

Sfîntul apostol Pavel accentuează cu atîta convingere acest adevăr încît în Rom. 10,9 condiționează mîntuirea prin cuvintele: „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mîntuit”. „Învierea lui Hristos este piatra unghiulară a întregului edificiu creștin, totul se prăbușește sau se menține împreună cu ea; fără ea, Isus n-ar mai fi mîntuitor, căci El însuși ar avea nevoie de un liberator: El n-ar fi învins păcatul și moartea iar noi n-am fi avut asigurarea biruinței Sale. Dreptatea lui Dumnezeu cerea ca Omul desăvîrșit să fie învingătorul mormîntului”. (E. Eldin).

Fiul lui Dumnezeu Se făcuse Fiul lui David printr-o naștere; El S-a înălțat la viața Sa slăvită de Fiul al lui Dumnezeu printr-o înviere

care este ca o naștere din nou, Prin înviere a trecut Isus de la poziția de fiu al lui David la aceea de Fiul al lui Dumnezeu.

Dacă Hristos n-a înviat iată urmările logice care decurg din aceasta după cele declarate de apostolul Pavel în 1 Cor. 15,12-34 :

1. Predicarea noastră este zadarnică deoarece ea se sprijinește în întregime pe această temelie. Fapte 23,6 ; 24,15 ; 26,6-8.

2. „Credința noastră este zadarnică”; ea este deșartă așa cum o biectivul pe care l-a crezut este fictiv.

3. Apostolii sint martori minciunoși ; mărturia lor care a avut ca obiectiv esențial învierea lui Hristos, este o minciună.

4. „Voi sînteți încă în păcatele voastre”; condamnarea nu poate fi ridicată decît prin moartea ispășitoare a lui Hristos ; iar ispășirea n-ar fi putut avea loc dacă Acela care a îndeplinit-o, n-ar fi fost readus la viață.

5. „Cei care au adormit în Hristos sint pierduți”, deoarece așteptarea lor este zadarnică pentru ei nefiind nici o nădejde de înviere.

6. Cei credincioși sint cei mai nenorociți dintre toți oamenii, deoarece renunțările lor rămîn fără răsplată.

7. Luptele spirituale, suferințele și martiriul n-au nici o rațiune de a fi în acest caz.

Din fericire însă realitatea învierii Mintuitorului este demonstrată cu martiriul pe care nici o încercare nu le poate desființa.

În mărturisirea de credință a Bisericii noastre se declară : „Creștinii Adventiști de Ziua a Șaptea, cred în ... Fiul, prin care toate s-au făcut și care, intrupîndu-se ca om, S-a adus pe Sine însuși jertfă ispășitoare de păcat și trăiește spre a mijloci pentru noi înaintea lui Dumnezeu ca Mare Preot al Sanctuarului cereș pînă la a doua Sa venire în mîrire pe norii cerului”.

O altă variantă a aceluiași punct de doctrină glăsuiește :

„Noi credem că Isus Hristos este Fiul cel viu al lui Dumnezeu, de o ființă cu Tatăl (Evrei 1,1-3.5). Prin-Însul au fost create din veșnicie toate lucrurile în cer și pe pămînt (Col. 1,15-17). De aceea numai El singur poate fi Mijlocitor între Dumnezeu și oameni (1 Tim. 2,5). El a fost născut ca om aici pe pămînt, în Betleem, din Maria fecioara în armonie cu mărturia profetilor și prin Spiritul lui Dumnezeu (Mat. 1,18-23). Numai prin moartea Sa potrivit harului dăruit nouă, putem fi mîntuiți” (Luca 1,77-79 ; Fapte 4,12 ; Ioan 14,15 ; 2,3-6).

Astfel, acest pasaj al Crezului creștin care reamintește din punct de vedere istoric realizarea mîntuirii noastre numai prin Isus Hristos Mintuitorul, se încadrează întru totul în descoperirea inspirată a Scripturilor Vechiului și Noului Testament, iar noi creștinii ne putem mărturisi credința noastră deplină spunînd ca și la creațiune : „Și așa a fost” pentru că aceasta a fost, ca și la creațiune, lucrarea de re-creare prin harul mîntuitor venit prin El.

Vrednic este Mielul, Isus Hristos care pentru noi oamenii și pentru a noastră mîntuire S-a pogorît din ceruri și S-a intrupat de la Duhul Sfînt și din Maria fecioara și S-a făcut om. Și S-a răstignit pentru noi, în zlele lui Ponțiu Pilat și a pămînt și S-a îngropat. Și a înviat a treia zi după Scripturi, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, fîria, cinstea, slava și lauda ! Amin !

pastor
N. Dumitrescu

Colțul pastorului

RUGA PASTORULUI

Bunule Părinte,

● Ajută-mă să devin ceea ce doresc să devin alții : un creștin născut din nou, un creștin care trăiește cu adevărat credința sa.

● Ajută-mă să dau pe față cel mai mare tact, să fiu atent și bun cum a fost Domnul Isus, cu aceia cu care a venit în contact.

● Ajută-mă să nu fiu niciodată brutal și să nu produc niciodată durere vreunui suflet.

● Ajută-mă să fiu plin de curaj, de voce bună, milos posedînd un entuziasm sfînt pentru lucrarea Domnului.

● Dă-mi o conștiință care să aibă un simț profund față de păcatul inactivității și fă-mă în stare să deschid porțile ocaziilor în zidurile ce tind să mă izoleze de lume.

● Fie ca niciodată să nu întreb : „E fără primejdie ?”, „E popular ?” sau „Îmi aduce vreun folos ?” Ci totdeauna să întreb : „Este drept ?”

● Ajută-mă să contribui la creșterea fiecărui suflet din jurul meu, dar mai ales a persoanei Domnului. „El trebuie să crească iar eu să mă micșorez...”

● Ajută-mă să ajung la acea treaptă ca să pot trece cu vederea orice desconsiderare, intenționată sau neintenționată. Să uit și să iert jignirile nedrepte.

● Dă-mi harul să nu fiu niciodată răzbunător și să nu folosesc influența mea împotriva cuiva care mi s-a opus sau m-a rănit.

● Ajută-mă Doamne să nu rostesc nici un cuvînt cu patîmă. Să nu creez niciodată vrăjmășie între mine și frații mei colaboratori.

● Ajută-mă ca să tratez pe toți frații mei cu respect și înțelegere.

● Ajută-mă ca niciodată să nu arunc vina asupra celorlalți, atunci cînd lucrurile merg rău, ci să iau asupra mea întreaga responsabilitate.

● Ajută-mă ca niciodată să nu cer altora să facă ceea ce eu pot, dar nu-mi place să fac.

● Dă-mi putere să-mi îndeplinesc chemarea mai mult prin exemplu decît prin a porunci.

● Ajută-mă să mă bucur pe deplin de succesele fraților mei.

● Ferește-mă ca vreodată să mă hrănesc cu pleava nebuliei

sau căderii altora. Dacă nu am nimic bun de spus despre fratele meu atunci, o Doamne, închide-mi gura.

● Aminteste-mi zilnic că cel ce-și păzește gura își păstrează viața, dar cel ce-și deschide buzele, va fi nimicit. (Prov. 21, 23).

● Dă-mi răbdare atunci cînd sint ispitit și ajută-mă să-mi aduc aminte de cuvintele înțeleptului, care spune : „Un răspuns blînd potolește minia, dar o vorbă aspră ațîfă minia”. (Prov. 15,1).

● Ajută-mă să renunț întotdeauna atunci cînd frații mei nu văd lumină în planurile mele, iar atunci cînd sint în joc principiile, ajută-mă să stau pentru dreptate, chiar dacă s-ar prăbuși cerul.

● Ajută-mă să nu acționez pripit și nici cu întîrziere. Să-mi aduci aminte că dificultățile cer atenție și acțiune, iar cele mai multe hotărîri e mai bine să fie luate în atmosfera rugăciunii și meditației.

● Ajută-mă să lucrez cu iubire, cu milă și cu dreptate, imparțial atunci cînd am de-a face cu cei greșiți, în același spirit în care as dori să fiu tratat și eu.

● Ajută-mă să folosesc fondurile sfînte cu înțelepciune.

● Ajută-mă să nu pierd niciodată din vedere cea mai importantă țintă a chemării : cîștigarea de suflete.

● Aminteste-mi întotdeauna că viața aceasta am primit-o nu numai cu scopul de a mă pregăti pe mine, ci și pe alții pentru viața veșnică.

● Ajută-mă să fiu un om al rugăciunii și al Cuvîntului. Cînd îmbărbătez pe alții cuvintele să nu fie ale mele ci cuvintele Tale.

● Ajută-mă ca fiecare zi să o încep și să o închei cu Tine.

● Ajută-mă să consider că orice plan este posibil cu ajutorul divin.

● Ajută-mă ca întotdeauna să-Ți incredințez tot ce am mai bun, Ție și lucrării Tale.

● Ajută-mă să fac întotdeauna pe Hristos primul și ultimul și cel mai bun în orice lucru.

În spiritul acesta doresc Doamne să-Ți răspund : „Iată-mă, trimite-mă !” Te rog ajută-mă la aceasta ! Amin.

Redacția

Valoarea cunoașterii Domnului Hristos

(urmare din cop. I-a)

tanță. Acest subiect se predă în universitățile teologice, se predică de la amvoane și cu toate acestea trebuie să ne dăm seama că neprihănirea prin credință nu este doar o teorie care se învață, nu este doar un motto religios. Îndreptățirea prin credință este un fapt, ceva ce trebuie primit și trăit. Și este uimitor de surprinzător în simplitatea lui. Ne putem aminti de întimplarea cu fariseul și vameșul, raportată în Luca 18. Domnul Isus a spus că fariseul și-a enumerat calitățile, iar vameșul și-a plîns lipsurile; a mai spus că vameșul s-a pogorît acasă socotit neprihănit.

Probabil că acel umil vameș nu cunoștea învățătura despre îndreptățire. Probabil că nu auzise niciodată despre neprihănirea prin credință. Dar oricum am numi-o, el o avea. El s-a întors acasă neprihănit. S-a dus acasă iertat și împăcat cu Dumnezeu.

Oare s-ar putea ca mulți dintre noi să fi fost atît de incurcați în termeni teologici, atît de înfricoșaji de concepții religioase abstracte încît le-am tratat ca și cînd ar fi fost învăluite în mister și am pierdut simplitatea a ceea ce vrea să facă Dumnezeu pentru noi? S-ar putea oare ca unii dintre noi să fi fost atît de absorbiți de definirea doctrinei, de delimitarea istoriei ei, de controversa dacă a fost sau nu acceptată de Conferința din 1888 că am omis tocmai din ce constă ea? Oare ne-am ocupat atît de mult să analizăm doctrina încît L-am uitat chiar pe Domnul Isus, Autorul ei?

Neprihănirea prin credință este mai mult decît o teorie, este o legătură cu un scop. Și dacă respingem păcatul și-I dăm voie Domnului Hristos să-și trăiască viața în noi, n-are importanță cum numim acest proces.

Așa că trebuie să facem și noi cunoștință cu Mintuitorul pe care îl cunoștea și-L iubea Pavel. Cum am putea începe în acest spațiu limitat? A încerca să-L descriem ar fi ca și cînd am încerca să adunăm oceanul în niște găleți mici. Însăși veșnicia nu ne va ajunge să epuizăm studiarea persoanei Domnului Hristos!

Adevărul legăturii cu El este însă sigur. Să-L privești, să încerci să înțelegi iubirea Lui și atenția Lui, să-L auzi zicîndu-ți: „te-am iertat“ înseamnă să-L iubești acum și o întreagă veșnicie.

Și nu vei uita niciodată unde L-ai întîlnit pentru prima oară!

Nu știi dacă ai auzit vreodată legenda lui Zacheu după convertirea lui. Conform acesteia, el se purta atît de ciudat încît soția lui se întreba dacă mai este întreg la minte. Se spune că în fiecare dimineață, în loc de a porni spre locul slujbei sale, pornea în direcție opusă cu o cazma și cu un vas cu apă. În cele din urmă, curiozitatea a făcut-o să se ia după el. Îl văzu cum a coborît la izvorul din sat și a umplut un vas cu apă. Apoi l-a văzut mergînd pe o cărare către copacul în care fusese urcat. L-a văzut apoi cum a vărsat apa la rădăcina lui și cum i-a mîngîiat trunchiul. În acest moment apărîndu-i în față, soția n-a mai putut să-și ascundă curiozitatea, și i-a cerut explicația gestului său. El i-a răspuns: „aici L-am găsit pe Isus, chiar aici L-am găsit pe Isus!“

Da, Isus din Nazaret nu era un om pe care să-L întîlnești și pe urmă să-L poți uita. Nu puteai să-L ascuți cum vorbește și apoi să-ți îndepărtezi din inimă convingerea păcatului tău. Noroadele care L-au urmat au înțeles lucrul acesta. N-ai fi putut să-L osîndești și apoi să pleci nepăsător. Saul pe drumul către Damasc a înțeles lucrul acesta. N-ai fi putut să te speli pe mâini și să-L uiți. Nehotărîtul Pilat, care a tot oscilat, a înțeles și el lucrul acesta. N-ai fi putut să-L tăgăduiești fără să te chinuie durerea cînd ai fi văzut pe fața Lui că te-a iertat. Petru, ucenicul cel slab, a înțeles și el lucrul acesta. N-ai fi putut să-L trădezi fără să-ți dai seama pe cine ai trădat. Iuda, care era mult prea mîndru pentru a se pocăi, a înțeles lucrul acesta. N-ai fi putut să-L privești cum moare fără să ajungi la convingerea că El este Fiul lui Dumnezeu. Și un ostaș roman, plin de curaj, a ajuns să înțeleagă lucrul acesta. Domnul Isus determină în inima tuturor oamenilor o hotărîre: aprobare sau respingere.

O iubire mare pentru cei suferinzi

Într-adevăr, ideile Lui au revoluționat mentalitatea timpului. Era uimitor să stai de vorbă cu samaritenii cei urîți de evrei sau să mînci cu vameșii cei disprețuiți. Era uimitor să spui că-ți dai halna unuia dintre soldații romani detestați sau de a-i duce povara

soldatului două mile cînd el te-a pus să o duci doar una. Era uimitor să vorbești despre iubire într-o civilizație atît de coruptă cînd un număr enorm de mare din cetățenii ei mureau într-un mod violent. Era uimitor să mergi din loc în loc să vindecii oameni și să predici, să-ți iubești dușmanii într-un timp atît de violent și crud, cînd răstîgnirea pe cruce era un mijloc de pedepsire cit se poate de obișnuit. W. Emerson, un fost redactor al unei însemnate publicații spunea: „În acest fel de civilizație, a încerca să vindecii pe cei ce suferau și să te îngrijești de ei părea o nebunie“.

Domnul Isus detesta fățarnicia conducătorilor religioși ai timpului Său. Și nu l-a fost teamă să-și spună părerea în cuvinte care nu erau prea greu de înțeles. El le spunea pe față fariseilor, cărturarilor și saducheilor fățarnici și înșelători, deși știa bine că aceasta îl va costa viața.

Dar acuzațiile Lui fășise, lezau mai puțin sistemul religios decît a făcut-o predica de pe munte. Conducătorii bisericii erau obișnuiți cu lupta. Se pricepeau bine la controverse, dar nu la iubire. Pe ei iubirea îi făcea să se simtă stingheri, să se simtă vinovați. Și lor nu le plăcea aceasta. Ei nu voiau să fie iubiți pentru că nu voiau să fie atrași de Dumnezeu.

Domnul Isus avea un mod minunat de a denunța păcatul și în același timp de a-l atrage pe păcătoș. Îi iubea pe păcătoși, iar ei știau și simțeau lucrul acesta. De aceea erau atrași de El. Ei veneau la El pentru că doreau iertarea. Veneau pentru că doreau să fie schimbați.

Cuvîntul inspirat ne spune că cei simpli îl ascultau cu bucurie. Nici nu este de mirare căci știau că pentru El nu erau oameni simpli. Pentru El fiecare era deosebit. El venise asemenea lor preferînd soarta țăranelui umil, în locul luxului și bunăstării celor bogați. Nu a venit cu însemne regești, dar împăratul cerului, Încîingîndu-Se cu un ștergar a spălat picioarele prăfuite ale celui ce urma să-L vîndă.

El îi înțelegea pe oameni. Le împărțea bucuria și durerea. Avea compasiune pentru singurătatea lor pentru că știa că în curînd urma să fie mai singur decît ei toți. Le vindeca bolile și învia morții. Așa era El!

El a suportat ispitirile oamenilor și nimeni n-a fost atît de ispitit ca El. Probabil că nici o ispită n-a fost mai mare și mai greu de suportat pentru El decît ispită de a-și manifesta puterea și de a le arăta tuturor cine era El.

Pe Satana l-a întîlnit în pustie, chiar la începutul lucrării Sale. Era obosit, singur, și infometat. Era extrem de ispitit și făcă uz de puterea Lui ca să prefacă pietre în piini, să Se arunce de pe virful templului să dovedească cine este. Dar spuse NU la toate acestea.

A fost ispitit în ziua în care oamenii au vrut să-L facă Împărat. A fost ispitit în ziua în care Irod I-a cerut să facă o minune spre a-Și dovedi divinitatea. A fost ispitit când Pilat L-a întrebat de ce nu spune nimic ca să Se apere.

A fost ispitit în acea noapte din grădina Ghetsemani, atît de ispitit încît a zăcut pe pămîntul rece, săpînd cu degetele țărîna în agonie. Nu a ingenunchiat lingă vreoa stîncă aleasă cu grijă, curată ca și cînd urma să fie văzut. Nu, ci Ghetsemani a fost adevărat, a însemnat ispitire.

A fost ispitit cînd a auzit vocile din jurul crucii provocîndu-L să coboare, dacă poate. A fost ispitit să coboare deodată cu legiuni de ingeri de partea Lui — să Se ridice de la pămînt în ochii mulțimii batjocoritoare și să-l lase pe om în soarta lui fără un Mintuitor. Dar El a rezistat căci venise să salveze pe om.

Golgota nu a fost o piesă de teatru minuțios regizată pentru a impresiona Universul. Golgota a fost adevărată, a fost ceva extrem de solemn. Neamul omenesc era pierdut și numai moartea, era soluția și nu spectacolul Golgotei. Legea Universului fusese călcată. Și doar moartea Fiului lui Dumnezeu putea să o reabiliteze, satisfăcînd cererile ei; doar moartea Lui putea îndepărta înstrăinarea dintre Dumnezeu și om.

El a venit să împărtășească soarta omului pentru ca să poată schimba soarta omului. Aceasta însemna să împărtășească soarta omului. Și astfel îl putem vedea pe Fiul lui Dumnezeu declarat nevinovat chiar de Pilat, cum suferă durerea a milioane de oameni ce mor.

Iată de ce a venit El. Tot drumul, de la Galileea pînă la Golgota a mers sigur către ziua cînd urma să moară — cînd urma să moară pentru noi toți.

Golgota n-a fost o întimplare. Este adevărat că mulți în orbirea lor n-au văzut în acea zi decît un om care murea și au presupus că aici se încheia totul. Doar un țîlhar muribund și-a dat seama de realitatea lucrurilor.

Aici este cea mai mare problemă. Oare acest om era doar un om bun, poate cel mai bun cemuirea ca o victimă pasivă în miinile unor oameni răi? Sau era Dumnezeu intrupat dîndu-Se ca jertfă pentru un neam pierdut?

Să nu uitați niciodată! Dacă era doar un om, atunci descriem o simplă execuție. Dar dacă era Dumnezeu, atunci descriem o jertfă. Dacă era doar un om, sîntem martorii morții unui martir. Dar dacă era Dumnezeu, sîntem martorii unei jertfe!

Păcatul atrage după sine moartea căci în păcat se află însăși moartea. Pe fiecare nerv, țesut și celulă a corpului nostru stă scris moarte. Întreg neamul omenesc suferă de pe urma ei. Și nimeni

nu poate schimba cu nimic lucrul acesta.

Dar Mintuitorul ne oferă apa vie din care ne invită să bem. Și ce este apa vie? El ne spune că dacă vom bea din ea, nu ne va mai fi rete niciodată. Acesta ar trebui să fie singurul lucru după care să însetăm, după care să infometăm, pe care să-l dorim, de care să avem nevoie. Dacă sîntem vino-vați, este iertare; dacă sîntem oboșiți, este odihnă; dacă este fericirea, nu există nici un alt loc unde să o găsim; dacă este viața, El ne declară că apa vie va țîșni în viața veșnică.

O asemenea unire, o asemenea legătură — spune-ți-i neprihănire prin credință, dacă doriți. Spune-ți-i cum vreți. Dar oricum i-ați spune, poate fi a noastră în această clipă. Fără ea, fără ca Mintuitorul să locuiască înăuntru, vom fi întotdeauna neliniștiți. Vom fi întotdeauna nemulțumiți. Vom fi întotdeauna oboșiți și vino-vați și ne va fi teamă.

Dumnezeu a așezat o neliniște înlăuntru nostru care nu va dispărea niciodată atîta timp cît vom fi despărțiți de El. El nu ne va lăsa să ne simțim bine atîta timp cît vom fi departe. El nu Se va folosi de puterea Lui spre a ne silii să ne întoarcem. Dar este deja afară pe drum și ne caută, ne cheamă pe nume, sperînd că vom auzi.

Nu este o tragedie să transmitem și altora chemarea Mintuitorului fără să ne dăm seama că ne vorbește și nouă? Nu e o tragedie să ne înșelăm asupra stării legăturii noastre cu Hristos?

Se spune despre grecii macedoneni că „țineau în mînă bogățiile părinților lor, fără să le fi moștenit și spiritul lor”. Oare s-ar putea spune și despre noi așa ceva?

Oare noi prin mărturisirea noastră de credință privim mai mult la moștenirea promisă și ne uităm doar în trecut la Domnul Hristos? Nu cumva privim mai mult la organizație și ne uităm în trecut la Cel pentru care a fost ea înființată? Nu cumva privim mai mult la mersul evenimentelor, la poluare și la sărăcie și ne uităm doar în trecut la Acela care ar putea să le vindece pe toate? Nu cumva ne uităm mai mult la omenire și ne uităm doar în trecut la Împăratul care este gata să vină?

Oare e cu puțință ca unii dintre noi care mărturisim că îl cunoaștem pe Mintuitorul, să nu-l cunoaștem cu adevărat, atît de mult cît am vrea să creadă alții? Este oare cu puțință ca unii dintre noi să încerce să împărtășească altora o experiență pe care ei înșiși n-au trăit-o? Sau vreuna pe care ei n-o mai trăiesc? Este oare cu puțință ca dv. și cu mine să fie nevoie să ne schimbăm? Cu siguranță că da!

Pastor
Nicolae Popescu
Secretarul Uniunii A.Z.Ș.

DE LA SABAT LA DUMINICĂ

(IV)

Vindecarea femeli gîrbove

Pentru a înțelege mai bine și mai mult scopul reformei Sabatului făcută de Hristos, să analizăm pe scurt și alte lucrări de vindecare ale Sale. Vindecarea femeii gîrbove este raportată numai de către Evangelistul Luca (13,10-17) și este, se pare, ultimul act adus la îndeplinire de către Hristos, în sinagogă. Impotrivirea puternică a mai marilor iudeilor trebuie că a făcut imposibil pentru Hristos să continue slujirea Sa în sinagogă în ziua Sabatului. Acest episod, comparat cu vindecarea anterioară și anume, a omului cu mîna uscată (Luca 6,6-11), arată o evoluție destul de substanțială.

Acest lucru poate fi văzut atît în atîtudinea mai hotărîtă a lui Hristos, care în mod automat a intrat în acțiune declarînd femeia ca fiind eliberată de infirmitatea ei (Luca 13,12), fără să I se ceară acest lucru, cum și cu mustrarea publică pe care a adresat-o frunțașului sinagogii (Luca 13,15). Autoritățile — în cazul acesta frunțașul sinagogii — au protestat de data aceasta nu în afara sinagogii, ci înlăuntru ei, condamnînd public întreaga adunare pentru că eudeii umbau să fie vindecați în ziua Sabatului (Luca 13,14). În cele din urmă, funcția mintuitoare a Sabatului este exprimată în mod mult mai explicit. Verbul — „a elibera — (gr. *luain*) este folosit acum spre a clarifica însemnătatea Sabatului. Este greu să crezi că verbul a fost folosit de Hristos în mod incidental, deoarece în scurta Sa prezentare el se înfiltește de trei ori, deși în alte traduceri ale Bibliei, traducerea este redată de fiecare dată cu un sino-

nim diferit, și anume: „a elibera, a dezlega, a slobozi“ (Evr. 13,12, 15-16).

Verbul este folosit mai întâi de către Hristos ca să se adreseze femeii „ești dezlegată de neputința ta“ (v. 12). Femeia care timp de optsprezece ani era girbovă (v. 11), la cuvintele lui Hristos „îndată s-a îndreptat, și slăvea pe Dumnezeu“ (v. 13). Reacția fruntașului sinagogii a adus în atenție în mod elocvent contrastul dintre perversitatea odihnei Sabatului care era predominantă, pe de o parte, iar pe de altă parte efortul lui Hristos de a reda zilei adevărată ei valoare și însemnătate. „Sînt șase zile“ spunea fruntașul sinagogii, „în care trebuie să lucreze omul; veniți dar



în aceste zile să vă vindecați“ (v. 14). Căci conducătorul sinagogii care considera Sabatul mai degrabă ca o regulă pe care trebuie s-o ascultă, să i te supui, decît să iubești poporul, socotea că vindecarea era o lucrare nepotrivită pentru ziua de Sabat. Dar pentru Hristos, care era preocupat cu restabilirea întregii ființe, nu exista o altă zi mai bună decît Sabatul, pentru a aduce la îndeplinire această lucrare minuitoare.

Pentru a clarifica această funcție eliberatoare a Sabatului, Hristos a folosit din nou încă de două ori verbul „a face“. Prima dată referindu-se la o concesie rabinică: „Fărnărilor, i-a răspuns Domnul: oare în ziua Sabatului nu-și dezleagă fiecare din voi boul sau măgarul de la iesle, și-l duc de-l adapă?“ (Ioan 13,15). Trebuie reți-

nut faptul că a da apă unui animal în ziua Sabatului nu se încadrează în acea categorie de situații de forță majoră, așa cum ar fi cazul cu oia căzută în groapă (Mat. 12, 11). Orice animal poate să trăiască o zi fără să bea apă, deși aceasta poate avea ca rezultat scăderea greutății, ceea ce ar însemna scăderea prețului său... Unii se întrebă dacă nu cumva Hristos a făcut aluzie la acest perversit sens al valorii și anume că o pierdere financiară, datorită neglijării îngrijirii unui animal în ziua Sabatului, era mai importantă pentru unii, decît să acorde ceea ce era necesar unei ființe omenesti, situație din care nu avea să aibă nici un câștig financiar. Poate că aceasta ar însemna să cîștig prea mult în cuvintele lui Isus Hristos. Cu toate acestea, lucrul pe care Isus l-a făcut clar, era acela că o lucrare umanitară era adusă la îndeplinire chiar și pentru animale.

Clădind pe conceptul dezlegării unui animal, Hristos a folosit iarăși același verb, în forma unei întrebări retorice, pentru a putea trage propria Sa concluzie: „Dar femeia această, care este o fiică a lui Avraam, și pe care Satana o ținea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua Sabatului?“ (Luca 3,16). Argumentînd „a minor ad majus“, adică de la un caz mai mic, la unul mai mare, Isus Hristos a arătat cum în mod paradoxal fusese denaturat Sabatul. Un bou sau un asin putea să fie dezlegat de la iesle sa în ziua Sabatului, dar o femeie suferindă nu putea fi eliberată într-o astfel de zi de infirmitatea ei fizică și spirituală. Ce perversitate a Sabatului! Isus Hristos a acționat deci împotriva tradiției normative pentru a reda Sabatului lui Dumnezeu scopul inițial. Trebuie reținut faptul că în acest caz, ca de fapt în toate situațiile, Isus nu punea sub semnul întrebării obligațiile ce derivau din porunca Sabatului, ci mai degrabă El Se pronunța pentru adevărata lui valoare, care în mare măsură fusese uitată.

Acest tablou al lui Isus Hristos eliberînd în ziua Sabatului o victimă prinsă în legăturile Satanei (Luca 13,16), ne reamintește de declarațiile lui Hristos ce defineau lucrarea Sa și anume „slobozenia celor prinși“ ca robi de Satana (Is. 61,1-3; Luca 4,18). Eliberarea fiicei lui Avraam de legăturile lui Satana în ziua Sabatului, reprezintă împlinirea topologiei mesianice pentru ziua aceea. Paul K. Jevett spunea în mod perspicace în legătură cu aceasta:

„În vindecările făcute de Isus în ziua Sabatului, noi vedem nu numai niște acte săvîrșite din dragoste, compasiune și milă, ci și săvîrșirea adevăratelor „acte sabbatice“, acte care arată că Sabatul mesianic, împlinirea odihnei Sabatului Vechiului Testament, a fost călcată în picioare în lumea noastră. De aceea, dintre toate zilele, Sabatul este cel mai potrivit pentru fapte de vindecare“⁵¹

Această suplinire de către Isus Hristos a simbolisticii Sabatului Vechiului Testament (ca și în cazul instituției Paștelui) nu implică, așa cum sugerează același autor că „de aceea... creștinii sînt liberi de obligativitatea Sabatului, pentru a se aduna în ziua întâia,⁵² ci mai degrabă că Hristos prin îndeplinirea topologiei minuitoare a Sabatului, a făcut din ziua aceasta un memorial permanent și potrivit al realității și anume, misiunea Sa minuitoare⁵³. Putem însă întreba, cum oare a fost martori la intervenția minuitoare a lui Isus? Dr. Luca raportează că în timp ce adversarii lui Hristos erau făcuți de rușine (Luca 13,17) prin justificarea Domnului pentru activitatea Sa salvatoare în ziua Sabatului, „poporul se bucura“ (Luca 13,17), iar femeia „slăvea pe Dumnezeu“ (Luca 13,13). Fără îndoială că pentru femeia aceasta, ca și pentru toți aceia care au fost binecuvîntați de lucrarea lui Hristos în ziua Sabatului, el a devenit monumentul de amintire al vindecării corpurilor și a sufletelor lor, al eliberării de sub robia lui Satana și intrarea în libertatea oferită de Mintuitorul.

Vindecarea paralticului și a orbului

Această relație între Sabat și lucrarea de minuire este bine scoasă în evidență la două minuni făcute în Sabat și raportate în Evanghelia lui Ioan (Ioan 5,1-18; 9,1-41). Datorită substanțialei lor asemănări, le vom analiza laolaltă. Asemănarea este vrednică de reținut, din mai multe puncte de vedere. Oamenii care au fost vindecați, amîndoi au fost bolnavi cronici; unul un invalid de 38 ani (Ioan 5,5), iar celălalt orb din naștere (Ioan 9,2). În ambele cazuri Hristos le-a spus oamenilor să acționeze. Paralticului El i-a zis: „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă“; (Ioan 5,8); celui orb i-a zis: „Du-te de te spală în scăldătoarea Siloamului“ (Ioan 9,7). În ambele cazuri Fariseii au acuzat pe Isus de călcarea Sabatului și au considerat acest lucru ca o dovadă că nu este Mesia: „Omul acesta nu vine de la Dumnezeu pentru că nu ține Sabatul“. (Ioan 9,16; 5,18). În amîndouă cazurile acuzarea adusă împotriva lui Hristos, nu cuprinde în primul rînd actul vindecării ci mai degrabă călcarea legilor rabinice cu privire la Sabat, atunci cînd a poruncit invalidului să-și ia patul (Ioan 5,8,10,12), și atunci cînd a pregătît tîna (Ioan 9,6,14)⁵⁴. În ambele cazuri Hristos a respins acuzația călcării Sabatului, argumentînd că lucrările Sale salvatoare nu sînt excluse ci mai degrabă cuprinse, prevăzute în porunca Sabatului. (Ioan 5,17; 7,23; 9,4).

Mai înainte de examinarea justificării prezentate de Isus Hristos pentru activitatea Sa salvatoare din ziua Sabatului, atenția ar trebui să

(continuare în pag. a 13-a)

epistola către evrei

Capitolul 12

Prima parte a capitolului al doisprezecelea este un apel la statornicie în credință, folosind pentru aceasta ilustrația unei alergări (vers. 1-2).

Apoi urmează o discuție cu privire la binecuvântarea pedepsei sau suferinței, care, la început nu este o pricină de bucurie, dar mai târziu aduce o bogată răsplătire. Noi nu trebuie să gândim, sau să tragem concluzia că aceasta este ceva străin, ceva straniu, sau o dovadă a faptului că Dumnezeu nu ne iubește. Ci din contră. Pedepsa este de cele mai multe ori dovada faptului că sîntem fii ai Tatălui ceresc, așa cum părinții își pedepsesc copiii pentru cizelarea și îndreptarea acestora (vers. 3-11).

Avînd în vedere această pedepsire, nu trebuie să dezarmăm, să ne pierdem curajul și nici să nu considerăm că am decăzut din harul milostiv și iertător al lui Dumnezeu, așa cum a făcut Esau, care pentru un blid de linte și-a vîndut dreptul de întâi născut și apoi a plîns amar după el (vers. 12-17).

Versetele 18-29 conțin relatarea încheierii și ratificării primului legămînt, prin contrast cu inaugurarea celui de al doilea. La Sinai, muntele era cuprins de flăcări, de negură, întuneric și furtună. Priveliștea aceea era atît de grozavă încît chiar Moise tremura. Inaugurarea celui de al doilea legămînt a avut loc la muntele Sion, cetatea viului Dumnezeu, unde întîlnim un mare număr de îngeri, mulțime nenumărată, cum și adunarea cea mare a celor întîi născuți, cu Isus, Mijlocitorul Noului Legămînt. Contrastul dintre cele două ocazii festive este profund și însemnat. Dumnezeu a vorbit odată în ceruri. El va mai vorbi încă o dată. În vederea acestui lucru, sîntem avertizați să nu respingem pe Acela care a vorbit din ceruri.

Evrei 12,1-2. „Și noi, dar, fiindcă sîntem înconjuțați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înșoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvîrșirea credinței noastre, adică la Isus care, pentru bucuria care-l era pusă înainte, a suferit crucea, a dispregiut rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu”.

Figura de stil a „alergării” nu era ceva nou pentru locuitorii Ie-

rusalimului, pentru că în acel timp, toate sporturile practicate în Grecia fuseseră introduse printre locuitorii Palestinei, și întrecerile de alergări erau un spectacol obișnuit. Fără îndoială că toți văzuseră pe atleți pregătindu-se pentru întreceri, printr-o abținere — cu mult înainte — de la lucrurile ce erau vătămătoare păstrării condiției fizice, văzîndu-i de asemenea cum dădeau jos de pe ei orice haină ce era de prisos, sau care îi împiedica la alergare, rămînd numai cu ceea ce era strict necesar, pentru ca să fie liberi și ușori la fugă. Apostolul folosește aici cunoștințele lor despre aceste întreceri, pentru a scoate o învățătură importantă pentru alergarea creștină.

Versetul 1. „Un nor așa de mare de martori”, Tabloul care ne este prezentat este acela al unei întreceri la care luăm și noi parte. Norul cel mare de martori este format din cei amintiți în capitolul anterior, al unsprezecelea, care în ciuda piedicilor și necazurilor de tot felul au terminat cu bucurie alergarea lor, dînd astfel mărturie de faptul că alergarea nu este pentru cei iuți, ci pentru aceia care sînt dispuși să îndure, să rabde (Ecl. 9,11). Pentru a excela în această alergare, noi trebuie să lăsăm la o parte orice greutate, orice ne împiedică, pentru a putea alerga cu ușurință. După cum un atlet care atunci cînd este gata să alerge se dezbracă de orice haină care l-ar putea împiedica, tot astfel și noi trebuie să lăsăm la o parte tot ceea ce ar dăuna propășirii noastre.

„Și păcatul”. S-a discutat mult cu privire la natura și felul păcatului la care se face referire aici. Noi considerăm că nu toți oamenii sînt stăpîniți de același păcat sau păcate, și că, de aceea, păcatul care este vizat aici este acel păcat deosebit, special și care este diferit de la o persoană la alta. Pentru unii, acesta poate fi păcatul unei gândiri necurate; pentru alții păcatul desfrînării. Unii pot fi stăpîniți de un temperament violent, în timp ce pentru alții necumpătarea și un apetit stricat constituie acest păcat. De asemenea, pentru mulți acesta se numește mîndrie, egoism sau iubire de lume. Dar oricare ar fi păcatul acela care ne înconjoară așa de lesne, noi trebuie să-l lăsăm la o parte, să-l lepădăm de la noi, așa după cum un alergător lasă la o parte hainele care l-ar împiedica să alerge cu ușurință și se încinge pentru în-

trecere. Pentru a cîștiga coroana, trebuie să facem totul și nu trebuie să îngăduim ca cineva sau ceva să ne împiedice în această alergare a noastră. Orice greutate, orice păcat — tot ceea ce ne-ar împiedica, trebuie să fie sacrificate.

„Să alergăm cu stăruință”. Așa după cum am reținut mai înainte, că „răbdare” înseamnă perseverare, stăruință, în acest verset este evident că acesta este sensul acestei expresii aici. Nu este de nici un folos într-o întrecere să pornești într-un ritm rapid și pînă la urmă, epuizîndu-te, să nu mai poți termina. Uneori s-ar putea să fie greu, dar numai cine va răbda pînă la sfîrșit, numai acela va birui. A părăsi întrecerea în orice moment al desfășurării ei înseamnă înfrîngere.

Versetul 2. „Să ne uităm țintă... la Isus”. Într-o întrecere, pot fi și alergători care să se uite mai mult la cei care alergă împreună cu ei, decît să-și îndrepte privirea către ținta alergării. Ei se felicită singuri, pentru că sînt în frunte și, în timp ce fac acest lucru, alții trec pe lângă ei și o iau înainte.

Un om care participă la o întrecere nu trebuie să se mai gîndească la nimic altceva. Tot ceea ce l-ar distra de la ținta sa, chiar și numai pentru o clipă, poate avea serioase consecințe. Foarte mulți au pierdut întrecerea din această cauză. Mulți gladiatori și-au pierdut viața în luptă, datorită faptului că în momentul critic privirea le-a fost atrasă pentru o clipă în altă parte. Am pierdut cu toții adesea, pentru că n-am acordat toată atenția problemei de care ne ocupăm și care ne interesa atunci. Creștinul trebuie să privească mereu la Isus pentru a fi călăuzit, pentru tărie, curaj și pentru a fi ajutat în vreme de nevoie.

„Căpetenia și Desăvîrșitorul”, sau mai corect, Conducătorul și Desăvîrșitorul credinței. Alte traduceri redau cu „Aurul”, care este aceeași expresie din Fapte 3,15 și 5,31, unde este redată cu „Print”, iar în Evrei 2,10 cu „Căpetenie”. Înseamnă deci un conducător sau întemeietor. „Desăvîrșitorul” sau cel care termină este unul care încheie o lucrare, care face ultimele retușuri, făcînd totul în mod desăvîrșit. Hristos este Începutul și Sfîrșitul (Alfa și Omega) tuturor lucrurilor (Apoc. 1,8,11).

„Pentru bucuria care-I era pusă înainte”. Această bucurie era aceea de a vedea suflete salvate, de a face voia Tatălui (Is. 53,11; Ioan 4,34), lucrare înfăptuită mai degrabă prin răscumpărare decât ca o valoare a suferințelor sau ca o răsplată pentru cele ce a suferit. Cînd Hristos privește la aceia care sînt mîntuiți datorită lucrării Sale, este mai mult decât satisfăcut. Căci „pentru” poate foarte bine să fie tradus și cu „în locul”. Adică ... în locul bucuriei, care pe bună dreptate putea fi a Lui, El a urcat Golgota. Trebuie să ne ferim de gândul cum că Isus Hristos a calculat la rece ceea ce trebuia să facă, ajungînd la concluzia că va avea o bucurie mai mare, dacă, mai înții va suferi. Astfel, ca să Se poată bucura mai tîrziu de o bucurie deosebită, El a ales în mod egoist calea care avea să-I procure la sfîrșit, o mai mare plăcere. De asemenea, trebuie să ne păzim a trage concluzia cum că bucuria cea mare care avea să fie a Lui, nu a avut nici o influență asupra Lui, în ceasurile cele amare și întunecoase ale suferințelor Sale. A fi cu ai Săi, să vadă rodul muncii sufletului Său, să cunoască bucuria care avea să fie a celor răscumpărați, atunci cînd aceștia vor intra în bucuria Stăpînului lor, toate acestea au avut o înrîurire asupra lui Isus Hristos. El știa că la dreapta lui Dumnezeu sînt „desfătări veșnice” și „bucurii nespuse” (Ps. 16,11). A împărți toate acestea cu cei răscumpărați va fi cu adevărat un paradis... cer.

„A suferit crucea”. Crucificarea era socotită una dintre cele mai rușinoase morți, mai ales atunci cînd era vorba de un ostaș. Moartea era un lucru destul de neplăcut, de rău, dar moartea prin crucificare era o rușine. Dar Isus Hristos a nesocotit, n-a ținut seama de această rușine. Știînd bine, fiind conștient de ceea ce era înaintea Lui, El a spus plin de curaj: „Mi-am făcut fața ca o cremene, știînd că nu voi fi dat de rușine” (Is. 50,7).

„Și șade”. Expresia de aici este aceeași pe care o găsim și în altă parte în această epistolă cînd am reținut faptul că nu este vorba despre actul de a te așeza, de a sta jos, ci despre actul oficial de a fi așezat la dreapta lui Dumnezeu și investit cu puterea Sade Fiului de Dumnezeu, sau cu momentul de reluarea prerogativelor Sale — prin hotărîrea lui Dumnezeu, prerogative pe care le-a așezat în mîna Tatălui Său atunci cînd a luat trup omenesc ca prunc în ieslea Betleemului. În ziua condamnării Sale la moarte, Isus a atîrnat pe lemnul crucii, a fost crucificat, disprețuit de oameni, biciuit, scuipat, cu sîngele curgînd din trupul Său, iar pușin mai tîrziu, același Isus este instalat într-un loc de deosebită onoare în Univers, și anume la dreapta lui Dumnezeu.

Evr. 12,3-11. „Uitați-vă cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare Jață de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre. Voi nu v-ați împotrivit încă pînă la sînge, în lupta împotriva păcatului. Și ați uitat sfatul, pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului și nu-ți pierde inima cînd ești mustrat de El. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește și bate cu nuțaua pe orice fiu pe care-l primește”. Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl? Dar dacă sînteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sînteți niște feciori din curvie, iar nu fii. Și apoi, dacă părinții noștri trupesti ne-au pedepsit și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atît mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor și să trăim? Căci ei în adevăr ne pedepseau pentru puține zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui. Este adevărat că orice pedeapsă deocamdată, pare o pricină de întristare și nu de bucurie; dar mai pe urmă, aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii”.

Cînd autorul este gata să înceapă discutarea problemei pedepsei ce se aplică oricărui fiu, atunci cînd acest lucru se impune, el cere cititorilor să fie cu luare aminte „la Cel ce a suferit”. Încecările lor fuseseră — în mod comparativ — ușoare și în nici un caz ei nu trebuiau să-și facă probleme în legătură cu cele ce aveau să vină. Dumnezeu poate îngădui ca ei să sufere; dar face acest lucru în și din iubire, dar, în final, ei îi vor mulțumi pentru cele prin care au trecut. Pavel face referire la propriile lui experiențe, și anume atunci cînd au fost pedepsiți de către părinții lor pămîntești. La data cînd au fost pedepsiți, ei n-au primit cu bucurie acest lucru, dar acum, privind înapoi la acele timpuri, își dau seama și recunosc că totul a fost spre binele lor.

Versetul 3. „Uitați-vă dar cu luare aminte”. Noi am fost invitați mai dinainte să privim la Hristos ca Apostolul și Marele nostru Preot (Evr. 3,1). Acum sîntem invitați să ne uităm la „Cel ce a suferit”. Apostolul ne cere să comparăm, sau să punem prin contrast experiența noastră proprie, cu aceea a lui Isus, ca să nu ajungem să gîndim cumva că sîntem încercați mai presus de puterile noastre, de ceea ce am putea suporta noi, și astfel să obosim și să cădem, sau să gîndim cumva că Dumnezeu ne-a uitat și că deci noi suferim mai mult decât era drept să suferim. „Uitați-vă”, sau cum spun alte traduceri „să considerăm”, este o expresie

sie diferită de aceea folosită în Evr. 3,1 și aici ea înseamnă a socoti, a considera un lucru în mod analitic, sau a adăuga o sumă de numere. Mai înseamnă să iei un lucru, punct cu punct, deci la rînd, și să faci aceasta iarăși și iarăși, luînd fiecare lucru în parte, în mod separat. Aceasta se va dovedi a fi folositor pentru toți, și deci este recomandat ca toți să-l aducă la îndeplinire și anume a petrece din cînd în cînd cîte o oră spre a medita asupra prețului plătit pentru mîntuirea noastră. Cînd ne gîndim la aceasta în termenii suferinței pe care am îndurat-o noi, acest lucru va fi de o mare valoare. Vom ajunge astfel să ne dăm seama că oricum mîntuirea a fost... un dar nemeritat.

Versetul 4. „Nu v-ați împotrivit încă pînă la sînge”. Una este să te întorci ușor și să pleci din fața ispitei, exprimîndu-ți dezaprobarea cu privire la o anumită comportare, și este cu totul altceva să-i rezisti pînă la sînge, „în lupta împotriva păcatului”. Hristos a fost El însuși ispitit (Evr. 2,18). În Ghetsemani și la cruce, El S-a luptat împotriva păcatului și i-a rezistat pînă la sînge. Cînd sîntem ispițiți și în primejdia de a ceda, să ne gîndim la Hristos și la faptul că El a rezistat ispitei pînă la sînge, și vom fi foarte mult ajutați ca să stăm tari.

Versetele 5-6. „Și ați uitat”. În mijlocul necazurilor și ispitei, este foarte ușor ca cineva să uite că pe aceea pe care Dumnezeu îi iubește, pe aceea îi mustră și-i pedepsește. Foarte adesea sîntem conștienți de faptul că merităm mustrarea și pedeapsa și chiar să vedem acest lucru ca o împlinire a dreptății lui Dumnezeu. Dar nu este așa de ușor să rămînem totuși în incredința că Dumnezeu ne iubește, atunci cînd sîntem „loviiți și pedepsiți”. Acest lucru se pare că pornește din aceea că noi n-am fost conștienți de faptul că părinții noștri ne iubeau atunci cînd ne pedepseau. Din contră, noi am fost intrigați de faptul că ei erau supărați și minioși din cauza greșelilor și păcatelor noastre; firești fiind, judecăm și pe Dumnezeu în aceeași lumină. Adesea, părinții mustră și pedepesc pe copiii lor, fără ca aceștia să-și dea seama de faptul că ei îi iubesc chiar și atunci cînd fac acest lucru. În legătură cu aceasta, ar fi bine ca părinții să facă o reformă. Dumnezeu poate să pedepsească și în același timp să facă aceasta cu și din iubire. Și noi ar trebui să fim dispuși și gata să facem la fel.

Cu prima ocazie cînd Dumnezeu ne pedepsește sau ne mustră, să fim conștienți de faptul că El încearcă să ne învețe o lecție de care avem mare nevoie. El nu este nici supărat și nici miniat pe noi. El ne iubește. Cu răbdare și dragoste, să ne supunem pe deplin lui Dumnezeu, în tot ceea ce El are

pentru noi, să-I fim mulțumitori pentru toate și să-L iubim chiar mai mult pentru acest lucru.

Versetul 7-8. „Suferiți pedeapsa”. Când mina lui Dumnezeu este asupra ta pedeapsându-te, nu te plinge și nu te descuraja. Acesta este sfatul lui Dumnezeu. Sufără și fă lucrul acesta cu răbdare și mulțumire, pentru că Dumnezeu Se ocupă de tine. Pentru că meriți ca El să Se poarte astfel cu tine. Ai cerut lui Dumnezeu ca El să facă din tine ceea ce trebuie să fii și acum El Se află în procesul de a face ceea ce L-ai rugat. De aceea să dai pe față înțelegere și supunere. Tatăl cereștie ce este mai bine pentru noi.

Atunci când este aplicată în mod obiectiv și necesar unui copil, pedeapsa este demonstrarea calității de tată, din partea celui ce o aplică. „Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?” Este adevărat că dacă am pune astăzi această întrebare, foarte mulți părinți ar răspunde că ei nu-și pedepsesc fiii, căci nu mai este actual să faci acest lucru. Unii ca aceștia ar trebui să analizeze bine aceste texte, pe care le studiem acum. O pedeapsă care nu urmărește îndreptarea, care nu este pornită din iubire, nu corespunde etalonului divin. Dar pedeapsa părintească este în conformitate cu voiața lui Dumnezeu. Nu este locul aici să discutăm disciplina familială, dar credem că fiecare credincios trebuie să-și reconsidere responsabilitatea sa față de copii, în lumina sfatului divin.

Versetul 9. „Le-am dat cinstirea cuvenită”. Este un lucru bun și necesar a învăța pe copil să fie respectuos. În adevăr, copilul care este crescut în ignoranță în ceea ce privește respectul este foarte mult handicapat. Respect pentru ce? Respect pentru lege, pentru autoritate, pentru religie, pentru vîrstă, pentru sexul feminin, etc. Respect față de părinți, față de superiori, respect față de viață; față de Dumnezeu, față de ei înșiși. Atîta vreme cît există respect, există speranță. **Atunci cînd respectul dispare, atunci se pierde totul.** Lipsa respectului față de cuvîntul dat, față de obligațiile pe care ni le-am asumat, față de legămîntul conjugal, pentru viață, pentru moarte; lipsa tuturor acestora înseamnă un handicap care este foarte greu de biruit. Sînt mulți tinerii aceia care, în anii maturității lor, ar fi dorit ca în copilăria lor, părinții să-i fi strunit mai bine. Dacă ar fi făcut astfel, ei ar fi fost scutiți de multe necazuri și dureri. Și tristă, dar poate dreaptă, este durerea ce se abate asupra părinților din cauza copiilor neascultători. Cînda... ei au semănat și acum culeg ceea ce au semănat. Iar roadele... sînt numai lacrimi și regrete. Și din nefericire, adesea este prea tîrziu.

Faptul că prin disciplină, unii copii trebuie să fie învățați respectul, se pare că este prea puțin. Deși

... este totuși un câștig. Căci în viață, mai tîrziu sau mai tîrziu, această lecție trebuie să fie învățată. Și fericit este copilul acela care a învățat această lecție în copilăria sa. Poate că acesta gîndește că nu s-a realizat prea mult prin pedeapsa care i-a fost aplicată, dar dobîndirea respectului constituie în sine un mare câștig. Lumea a semănat vînt și acum culege... furtună. Nu este un secret că fărâdelegea, crima și violența predomină. Toate acestea își au originea în lipsa de respect, lipsa de considerație.

Versetul 10. „Pentru binele nostru”. Adesea este cazul că părinții își pedepsesc copiii după „cum credeau ei că e bine”. Acest lucru este de condamnat. Dar chiar și în cazul acesta, mulți copii, privind înapoi, sînt foarte recunoscători pentru mina care a fost mai aspră și care i-a salvat din mari necazuri. Oare nu la fel ar trebui ca noi, privind înapoi și văzînd că ne-a salvat pe noi înșine, să-I fim recunoscători? Cu siguranță că El a făcut lucrul acesta „pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui”.

Versetul 11. „Roadă dătătoare de pace”. Autorul înfățișează aici un adevăr îndeobște admis, că nici o pedeapsă nu este primită cu bucurie atunci cînd este aplicată. Dar după aceea, ea dă roada dătătoare de pace a neprihănirii, pentru aceea care au învățat această lecție. Ne dăm seama, mai tîrziu, de ceea ce, la timpul potrivit, n-am apreciat cum se cuvine.

Evrei 12,12-17. „Întăriți-vă dar minile oboșite și genunchii slăbănogiți; croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat. Urmăriți pacca cu toții și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul. Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amarăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea. Vegheați să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mîncare și-a vîndut dreptul de întii născut. Știți că mai pe urmă, cînd a vrut să capete binecuvîntarea, n-a fost primit; pentru că, măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe”.

Nu trebuie să ajungem slabi și descurajați din cauza pedepsei, ci mai degrabă trebuie să luăm seama la căile noastre, pentru ca cei slabi să nu se poticnească. Noi trebuie să fim atenți ca influența noastră să nu ducă pe unii pe căi greșite ca să nu mai fie sub binecuvîntarea harului divin. Nici unei rădăcină de amarăciune nu ar trebui să i se îngăduie să răsără, căci ea poate aduce roade rele, așa cum a adus în cazul lui Esau, care și-a vîndut dreptul de întii născut, pentru o farfurie de mîn-

care. El a încercat să se pocăiască, dar mersese prea departe, și n-a mai găsit loc și pentru pocăință.

Versetul 12. „Genunchii slăbănogiți”. Prea mulți creștini au genunchii și minile slabe și deci acestea nu pot fi folosite. Dumnezeu nu incurajează slăbiciunea sau invalidismul spiritual. Prea mulți neglijează întîlnirea cu cei de o credință și apoi se vaită că nimeni nu-i vizitează. Dacă n-ar fi încurajat lenevia spirituală și fizică, atunci ei ar fi fost în stare să viziteze pe alții în necazurile lor, mai degrabă decît să stea acasă și să se lamenteze. Sîntem sfătuiți să ne purtăm poverile unii altora, dar în același timp, sîntem somați să ne purtăm poverile proprii (Gal. 6, 2.5). Cel care își aruncă povara asupra lui Isus, nu se va plînge de ceea ce duce în spate.

Sîntem convinși că prea mulți au minile oboșite și genunchii slăbănogiți, vorbind din punct de vedere spiritual. Ei așteaptă ca cineva să-i poarte în brațe sau în spate, și dacă nu se întîmplă astfel, atunci ei pun la îndoială credința și creștinismul altora. În acest fel, ei sînt o povară pentru ei, pentru frații lor și pentru Dumnezeu.

„Întăriți-vă dar minile oboșite”. A sta cu minile încrucișate în timp ce alții lucrează, aceasta poate însemna răbdare și resemnare. Dar mai poate indica și lenevie și indolență spirituală.

Nimeni să nu creadă, și în mod deosebit cei bolnavi, cei bătrîni și cei slabi, că cele de mai sus sînt spuse ca o mustrare la adresa lor. Ferească Dumnezeu. Dumnezeu iubeste pe acești copii ai Săi neajutorati și de aceea i-a lăsat în mijlocul nostru, ca să-i ajutăm și să-i încurajăm. Ei sînt scumpi înaintea lui Dumnezeu; și ar trebui să fie scumpi și bisericii și îngrijiiți cu multă dragoste. Noi trebuie să fim buni, miloși, să simțim împreună cu cei în nevoie și să-i ajutăm. Noi nu vorbim aici despre unii ca aceștia, ei despre acele persoane care simt o plăcere să fie slabi, care ar putea să fie tari din punct de vedere fizic și spiritual, dacă și-ar ridica minile oboșite și și-ar folosi genunchii slăbănogiți.

Versetul 13. „Croiți cărări drepte”. Sfatul acesta este valabil pentru toți. Este un imperativ. Noi trebuie să facem cărări drepte pentru noi înșine și trebuie să croim cărări drepte și pentru aceia care ne vor urma și care privesc la noi luîndu-ne ca exemplu.

Nimeni nu trăiește pentru sine. Fiecare dintre noi are pe cineva asupra căruia influența lui acționează spre bine sau spre rău. Nimeni să nu gîndească că nu influențează pe nimeni și, în consecință, nu are nici o importanță ce face și cum trăiește. Căci mai mult decît credem și gîndim noi am urmat exemplul altora și alții ne urmează pe al nostru. Un atlet, un

soldat, un om obișnuit, un pastor, un scriitor, un artist — toți au persoane pentru care ei formează un ideal, un exemplu, fără ca el să știe lucrul acesta. Orice am spune și gândi noi, nu putem scăpa de răspunderile pe care ni le incumbă viața, deși am dori foarte mult acest lucru. Nici tinărul sau tinăra și nici cei maturi să nu considere că nimeni nu se uită la ei și nu le urmează exemplul. Imitatori sînt la fiecare pas și nu există mod de a scăpa de ei. Dar nu numai pentru acest motiv trebuie să croim cărări drepte. Trăirea adevăratului nu poate fi decît o cărare dreaptă, ca nimeni să nu apuce pe căi lăturalnice sau strimbe. De aceea, umbra noastră trebuie să se înscrie pe aceeași traiectorie pe care a urmat-o Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, și toți aceia care l-au slujit cu credincioșie și despre care apostolul Pavel ne-a vorbit în capitolul precedent.

„Pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale”. Sînt mulți astăzi care s-au abătut de pe calea cea dreaptă, din cauza lipsei noastre de înțelegere. Am gândit poate că lucrurile cele mici nu prezintă nici o importanță. Dar chiar atunci cînd nu luăm seama la ele, sînt ochi care ne privesc. Orice lucru, cît de mic ar fi el, are importanța lui. De aceea să facem tot ceea ce putem pentru vindicarea rănilor care au fost făcute din neglijență sau datorită unui exemplu rău.

Versetul 14. „Urmăriți pacea”. Despre acest lucru apostolul Pavel ne spune în Romani: „Dacă este cu putință, întrucît atîrnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii” (Rom. 12,18).

„Și sfințirea”. Expresia redată aici cu „sfințirea” se înfățișează de zece ori în Noul Testament și de mai multe ori este tradus tot cu „sfințirea” de către Cornilescu. Aceasta înseamnă puritate lăuntrică, o morală fără nici cel mai mic răbat. Fără aceasta nimeni nu va vedea pe Dumnezeu.

Versetul 15. „Luați bine seama”. Trebuie să fim extrem de atenți, ca nu cumva să ne găsim la un moment dat lipsiți de harul lui Dumnezeu. Aceasta arată că există primejdia ca unii să nu se bucure de harul mîntuitor al lui Dumnezeu, dacă nu iau seama la drumul vieții lor. Acest lucru este, fără îndoială, strîns legat de următoarea declarație, și anume că rădăcinile de amărăciune pot da lăstari și deci pot cauza neazur și întinare.

Apostolul Pavel tocmai menționase sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu. El îndreaptă acum atenția asupra faptului că cineva poate cădea foarte repede din harul mîntuitor al lui Dumnezeu și să se întineze. Acest lucru poate fi cauzat de unele rădăcini de amărăciune care au rămas în suflet și care nu numai că aduc tulburare și necaz, dar și întinează.

Amărăciunea poate părea o problemă de mică importanță, prea mică pentru a determina pierderea harului divin, dar să nu uităm că aceasta a fost calea cea mai sigură prin care vrăjmașul sufletelor a reușit destul de mari succese. Amărăciunea poate că nu se manifestă în vreun act exterior, un păcat sau fapte de nelegiuire. Ea poate fi ținută în friu, reprimată, și totuși rădăcinile ei să rămînă și să dea ca rod amărăciunea. Noi ne

imboldăvim foarte ușor. Nu iubim pe frați, pe aproapele și pe vrăjmașii noștri, așa cum ar trebui să facem. Nemulțumirea se adaugă amărăciunii, și atunci întreaga experiență creștină este afectată. Puțină rădăcină de amărăciune prea adesea sfîrșește în pierderea iubirii și harului lui Dumnezeu. Noi trebuie să veghem cu atenție și hotărîre, cu credință și încredere în Dumnezeu, ca lucrul acesta să nu se întimple.

Exeget

REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI

Diapozitive pentru stupari

În colaborare cu studioul „Animafilm”, Asociația crescătorilor de albine a editat cîteva seturi de diapozitive apicole, color, însoțite de texte explicative. Acestea se referă la sporirea producției și importanța economică a cerii de albine, creșterea mătcilor, tehnologia, recoltării și conservării polenului, a producerii și condiționării lăptișorului de matcă. Alte seturi se referă la stupăritul pastoral și polenizarea culturilor agricole entomofile cu ajutorul albinelor și la diagnosticul și combaterea varoozei — un dăunător periculos pentru stup.

Noi sortimente de sucuri

Specialiștii de la Întreprinderea județeană de producere și valorificare a legumelor și fructelor din Cluj-Napoca au perfectat tehnologii și rețete pentru producerea a șapte sortimente de sucuri. Între acestea amintim sucurile naturale pe bază de struguri, de zmeură, de caise, altele aromatate cu lămîie. În timpul sezonului de recoltare se vor prepara sucuri naturale din coacăze negre. Pentru a testa gustul publicului, noile sortimente au fost prezentate într-o expoziție cu vinzare.

Determinarea calității apei

Un colectiv din cadre didactice universitare de la Politehnica din Timișoara a pus la punct o nouă tehnologie pentru determinarea calității apei potabile și industriale cu ajutorul calculatorului. Pe baza unor probe de apă și a caracteristicilor sursei respective, metoda permite determinarea unor parametri complexi necesari epurării apelor. Cercetările se pot aplica pe oricare sursă de alimentare cu apă, pe baza unor analize prealabile.

Inlocuitori de piele

La Întreprinderea textilă „Solidaritatea” din Satu Mare a început producția unor inlocuitori de piele pentru industria încălțămintei. Este vorba de galoanele decorative executate din fire de polister, cîmpă sau bumbac, din care se confecționează fețe pentru încălțămintea de vară.

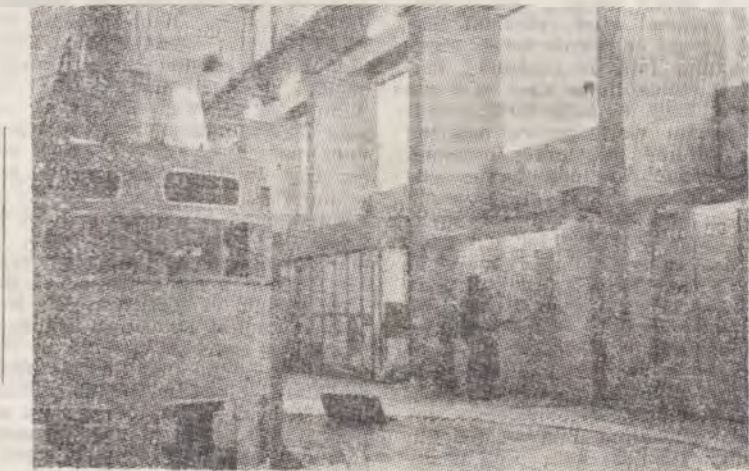
Sistem informațional în subteran

În bazinul carbonifer Valca Jiului a fost declanșată o acțiune de modernizare a sistemului informațional pentru coordonarea proceselor de producție. La ora actuală se execută lucrări pentru montarea unor instalații de înregistrare pe bandă de magnetofon a informațiilor care se transmit sau se cer din abataje și galerii. Primele instalații vor fi montate la Întreprinderea minieră Lupeni și Întreprinderea minieră Livezeni, urmînd a fi extinse și la alte unități.

Produce în premieră

De la începutul anului, la Întreprinderea Electrocontact din Botoșani, s-au introdus în fabricație 17 produse noi, iar pe standurile de probă sînt încă zece. Iată, între altele, cîteva produse care constituie premiere în domeniu: aparate de semnalizare pentru pierderile de lichid de frînă, de reglare a tensiunii în bateriile de acumulatori, de semnalizare și funcționării stopurilor, de reglare și stabilizare a tensiunii în circuitul electric, în lipsa bateriei, utile pentru orice tip de autovehicol. De circa o lună, ele sînt livrate către I.D.M.S. și în prezent se încheie contracte cu întreprinderile de profil din țară.

Redacția
(din presa zilei)



Hydrocentrala de la Streșești — nume nou pe harta energetică a Oltului

DE LA SABAT LA DUMINICĂ

(urmare din pag. a II-a)

ne fie îndreptată spre verbul „a răspuns” (apekrinato) folosit de Ioan pentru a introduce apărarea lui Isus Hristos. Mario Veloso, în analizele sale incisive cu privire la acest pasaj, notează faptul că această formă verbală se întâlnește de două ori la Ioan 5⁵. Prima dată atunci când Isus răspunde acuzațiilor iudeilor (Ioan 5,17) și a doua oară atunci când El clarifică răspunsul dat (Ioan 5,19). Forma comună folosită de Ioan este mai bine de cincizeci de ori, de **apekrihe** care se traduce cu „a răspunde”. Folosirea specială a diatezei mijlocii a verbului **apekrinato** cuprinde pe de o parte așa cum explică Veloso, apărare publică și formală⁵⁶, iar pe de altă parte, așa cum se exprimă H. Moulton, faptul că „agentul este în mod extrem legat de acțiune”⁵⁷. Aceasta înseamnă nu numai că Isus face o apărare categorică, dar și că El S-a identificat cu conținutul răspunsului Său. Puținele cuvinte ale apărării lui Hristos, merită deci o atenție deosebită.

Ce a vrut oare să spună Hristos atunci când El în mod categoric S-a apărut împotriva acuzațiilor de căcare a Sabatului spunând: „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez?” (Ioan 5,17). Această declarație a fost supusă unei considerabile analize și unele concluzii larg cuprinzătoare au fost avansate. J. Daniélou susține că „declarația, cuvintele lui Hristos condamnă categoric aplicarea la Dumnezeu a odihnei Sabatului înțeleasă ca fiind lenevie... Activitatea lui Isus este văzută a fi realitatea ce vine să înlocuiască inactivitatea figurată a Sabatului”⁵⁸. W. Rordorf susține că „Ioan 5,17 își propune ca să interpreteze Geneza 2,2 în sensul că Dumnezeu nu S-a odihnit niciodată de la începutul creației, că El nici acum nu Se odihnește, dar că El Se va odihni la sfârșit”⁵⁹. În lumina pasajelor paralele din Ioan 9,4, el emite ipoteza că: „Făgăduita odihnă a Sabatului lui Dumnezeu... își găsește împlinirea în odihna lui Isus în mormânt”⁶⁰. De aceea, el trage concluzia că „Isus ajunge — în ceea ce-L privește — la abrogarea poruncii odihnei în Sabatul săptămânal, datorită interpretării escatologice a textului din Geneza 2,2”⁶¹. Paul R. Jewett propune explicația lui

Orcar Cullman, interpretând expresia „Tatăl Meu lucrează până acum”, ca vizând în mod implicit o mișcare în istoria mântuirii „de la făgăduință la împlinire”, adică de la făgăduința Vechiului Testament cu privire la odihna Sabatului, la împlinirea realizată în ziua învierii⁶². Argumentul se bazează pe părerea că „odihna lui Dumnezeu nu a fost realizată la încheierea primei creațiuni” ci mai degrabă, așa cum o prezintă Cullman, „este împlinită pentru prima dată în învierea lui Isus Hristos”⁶³. Duminica, deci, ca zi a învierii, reprezintă împlinirea și punctul culminant al odihnei divine făgăduite de către Sabatul Vechiului Testament.

Pentru a confirma valabilitatea acestor interpretări noi avem nevoie mai întâi să precizăm însemnătatea expresiei: „Tatăl Meu lucrează până acum” (heos arti) și în consecință să stabilim relația ei cu problema Sabat-Duminică. Există un consens larg de opinii pentru a considera expresia „lucrează încă”



sau „lucrează până acum” (Ioan 5,17) cu privire la Tatăl, ca o referire la lucrarea creației menționate în Geneza 2,2⁶⁴. Raționamentul în apoi a acestei interpretări este acela că deoarece Dumnezeu lucrează „până acum”, având o activitate creatoare, El n-a experimentat încă odihna Sabatului creației, dar va veni un timp la restaurarea escatologică a tuturor lucrurilor, când aceasta va deveni o realitate. Totuși, Duminica, fiind în virtutea învierii, așa cum spune Jewett „arvuna și anticiparea aceluia Sabat final”, este deja sărbătorită de către creștini, în locul Sabatului⁶⁵.

51. P. K. Jewett, *Lord's Day*, p. 42.

52. Idem, p. 82. Deși Jewett recunoaște și explică bine permanența categoric interpretativă a istoriei răscumpărării, pe care o are Sabatul el susține că totuși creștinii au nevoie să rețină numai ziua, obiceiul de a se întâlni în mod săptămânal în prima zi a săptămânii. Pe de o parte nu este oare paradoxal a recunoaște faptul că Sabatul reprezintă în Noul Testament binecuvântarea răscumpărării lui Hristos și apoi, pe de altă parte, a alege o zi diferită de adorare a Răscumpărătorului? Nici un răspuns satisfăcător nu se poate da acestei dileme de către acela care refuză a

privi bine, profund, asupra valabilității biblice și istorice a valabilității păzirii Duminicii.

53. Ferdinand Hahn, în „The Worship of the Early Church”, 1973, p. 15, comentează în legătură cu aceasta, spunând că: „Isus este interesat ca Sabatul să fie înțeles ca o expresie a miliei lui Dumnezeu și plin de mărinimie față de om; și astfel, în fața legii și a tradiției, el prezintă adevărata voință a lui Dumnezeu prin actul Său escatologic. Însemnătatea mintuitoare, salvatoare a vindecărilor lui Hristos în ziua Sabatului, poate fi de asemenea văzută în lucrarea spirituală pe care Isus a depus-o pentru aceia pe care El i-a vindecat (Marcu 1,25; 2,5; Luca 13,16; Ioan 5,14; 9,35-38).

54. Una dintre cele 39 de feluri de activități interzise în ziua Sabatului era aceea „de a duce ceva dintr-un loc în altul” (Mișna, Shabbath 7, Soneino ed. a Talmudului, p. 349). Pregătirea unei intră și ea în cadrul acestor restricții ale legilor rabinice privitoare la Sabat. Frământarea aluatului era interzisă (Mișna, Shabbath 7,2), ca și amestecarea hranei animalelor (Shabbath 24). Rabinii își bazau interzicerea lor de a duce o povară în ziua Sabatului pe textul din Ier. 17,19-27 și Neemia 13, 15-19. Cu toate acestea, Neemia clarifică în mod perfect faptul că scopul măsurilor luate atunci a fost acela de a opri comerțul ce se făcea în Sabat și nicicum a interzice purtarea unor lucruri personale.

55. Mario Veloso, „El Compromiso Cristiano”, 1975, p. 118—119. Rodolf Bultmann „The Gospel of John, A Commentary”, 1971, p. 224 spune de asemenea: „apekrinato, se întâlnește numai aici în v. 19... poate pentru a arăta caracterul oficial al răspunsului”.

56. Idem, p. 119.

57. J. H. Moulton, „A Grammar of the New Testament Greek” 1908 I, p. 153, 157. Acesta face declarația lui Hristos în totul mult mai important. G. A. Turner și J. R. Mantey merg până acolo încât spun că „acest verset (v. 17) este probabil versetul cheie al întregului capitol și de asemenea una dintre sublinierile majore ale celei de a patra Evanghelii, (The Gospel According to John, 1965, p. 138).

58. J. Daniélou, „Bible and Liturgy”, p. 227.

59. W. Rordorf, „Sunday”, p. 98.

60. Idem, p. 99. Aceeași poziție este susținută și de către H. Strathmann, „Das Evangelium nach Johannes, 1951 p. 157, 175. Edwyn C. Hoskyns, „The Fourth Gospel”, 1917, p. 267.

61. W. Rordorf, „Sunday”, p. 100.

62. P. K. Jewett, „Lord's Day”.

63. O. Cullmann, „Sabbat und Sonntag nach dem Johannes Evangelium”.

„Heos Arti” „In memoriam” E. Lohmeyer, 1953, p. 131. El argumentează că sărbătorirea Duminicii în locul Sabatului nu reprezintă o neascultare față de porunca a patra, deoarece în conformitate cu Ioan 5,17 „adevărată odihnă a lui Dumnezeu este pentru prima dată împlinită în învierea lui Hristos”. Este oare aceasta o interpretare dreaptă a textului din Ioan 5,17? Oare această „continuă lucrare” a lui Dumnezeu a înecat în momentul învierii lui Hristos? Vom arăta că această rațiune este străină Evangheliei lui Ioan. Francis Noel Davey, în „The Fourth Gospel”, 1947, p. 267 abordează un punct de vedere și mai ridicol afirmând că lucrarea lui Dumnezeu „nu implică violarea legii Sabatului, ci completă” lui înălțarea și împlinire; căci vidul ei este umplut de iubirea creativă și dătătoare de viață a lui Dumnezeu”. De ce oare să fi lucrat Dumnezeu pentru înălțarea Sabatului? Lucrează oare Dumnezeu împotriva Sa? Nu este oare Sabatul opera Sa (Gen. 2,2-3; Exod 20,8-11)?

(continuare în cop. IV)

Darul lui Isus... este viața

„Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug”. (Ioan 10,10).

„Eu sint... viața” (Ioan 14,6).

„Eu sint Pîinea vie, care s-a pogorit din cer. Dacă mîncă cineva din pîinea aceasta, va trăi în veac”. (Ioan 6, 48.51).

„Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața”. (1 Ioan 5, 11-12).

„Hristos viața voastră”... (Col. 3,4).

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos”. (Efes. 2,4-5).

Omul nu are viață prin sine. Numai Dumnezeu are viața: inerență, independentă, fără de sfîrșit, veșnică.

Viața omului este derivată, dependentă, limitată, supusă morții. Atunci cînd Dumnezeu a așezat pe om și pe femeie pe această planetă, El le-a dat viață. Viața s-a revărsat de la Dumnezeu spre om atîta timp cît omul a rămas desăvirșit. Viața omului continua să se desfășoare în virtutea unirii lui cu Dumnezeu.

Cînd Adam și Eva au păcătuit, această legătură s-a rupt. Viața ce venea de la Dumnezeu a fost retrasă. Din punct de vedere fizic, oamenii au început să moară. Pe plan spiritual, ei au fost despărțiți de Dumnezeu. Datorită faptului că și-au ales o viață independentă de Dumnezeu, ei au fost îndepărtați de la fața lui Dumnezeu. Acum erau vii pentru păcătuire, însă morți pentru cele ale lui Dumnezeu — morți din punct de vedere spiritual. Toate aptitudinile și posibilitățile omului funcționau acum pe plan firesc, natural, în afara unei relații drepte cu Dumnezeu. De atunci încoace toți au trăit, toți au experimentat această greșită relație. Nicăieri viața omului, în starea sa firească, nu se află într-o dreaptă dependență de Dumnezeu. Astfel Biblia arată că omul firesc este mort în păcat.

„Voi erați morți în... păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia”, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fii neascultării... Dar, Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre,

ne-a adus la viață împreună cu Hristos... El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus”. (Efes. 2,1-2, 4-6).

Oamenii cred încă în minciuna lui Satana cum că oamenii pot avea viață prin ei înșiși. Ca urmare ei se simt mulțumiți de sine și nu au nevoie de o viață nouă de la Dumnezeu.

Moralitatea foarte bună în viața unui om nu îi conferă acestuia un titlu deosebit, el este doar un om bun, moral. Aceasta însă, nu este spiritualitate. Cultura și educația în sine, nu pot face în stare pe om să vadă mai mult decît împărăția omului. Cultivarea omului firesc sfîrșește de obicei cu înălțare de sine și mindrie. Pentru omul firesc nu există intrare în împărăția lui Dumnezeu.

Destinul spiritual și veșnic al omului se află numai în Dumnezeu, Singurul care are viață în Sine.



Cele mai multe religii ale lumii, exprimă aceeași necesitate, aceeași dorință de a trece dincolo de această viață scurtă și muritoare pe care o are omul acum, într-o viață care este veșnică. Numai Isus poate face acest lucru posibil pentru om. Fără Hristos, viața omului este imbibată de păcat, de preocupare egoistă și moarte. Dumnezeu nu a creat pe om ca să fie astfel. Domnul Isus a venit să schimbe aceasta, să dea o viață nouă, o viață spirituală. Numai prin lucrarea lui Hristos poate fi schimbată în mod radical natura umană. Aceasta presupune integrarea întregii personalități umane în Isus Hristos. Toate impulsunile, instinctele, dorințele, pulsează de noua viață primită de la Isus.

Biblia ne vorbește de doi Adami: primul Adam, creat de Dumnezeu; al doilea Adam este Isus Hristos cel întrupat. Atît din primul cît și din al doilea Adam pornesc două

feluri de viață: cea firească și cea spirituală. Împreună reprezintă întreaga rasă umană. În Romani capitolul 5, apostolul Pavel compară efectele lor asupra fiecărui om. Primul Adam a fost capul și tatăl neamului omenesc. Prin păcatul său, el a adus asupra tuturor descendenților săi atît moartea fizică cît și cea spirituală. Prin înstrăinarea de Dumnezeu, El a pierdut viața primită de la Dumnezeu. Domnul Isus este numit al doilea Adam, deoarece Lui I-a fost încredințată sarcina de a răscumpăra pe om din căderea primului Adam și a separării de Dumnezeu. După cum oamenii, inițial, erau una în Adam, tot astfel, acum ei sint una în Isus.

Primul Adam, nu poate da viața pe care nu o mai are. Isus Hristos a venit pentru a reda omului viața veșnică, ascultarea în locul neascultării, îndreptățirea în locul condamnării, neprihănirea... în locul nelegiuirii. Astfel Hristos aparține întregii familii omenesci. El dăruiește viață spirituală tuturor celor ce îi primesc prin credință. „Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață”. (1 Cor. 15,45).

„Un creștin natural! Această idee înșelătoare a slujit multora ca o haină a îndreptățirii de sine, și a condus pe mulți către o presupusă speranță în Hristos, dar care n-au avut însă o cunoaștere practică a Sa, a experienței Sale, a încercărilor Sale, a vieții Sale de sacrificiu de sine și de renunțare de Sine. Neprihănirea lor pe care contau atît de mult nu este decît zdrențe murdare.

„Viața a suferit o modificare, o schimbare atît de marcantă încît a fost reprezentată de moarte. Dintr-o viață activă, vie... la moarte! Ce lovitură! Însă nimeni nu trebuie să fie înșelat. Dacă această transformare nu a fost trăită de tine, nu te opri. Caută pe Domnul cu toată inima ta. Fă din aceasta singura problemă importantă a vieții tale”. (2 T/177-178).

Nașterea din nou

„Adevărat, adevărat îți spun că dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”. Nicodim i-a zis: „Cum se poate naște un om bătrîn? Poate el să intre a doua oară în pîntecele mamei sale și să se nască?” Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că îți-am zis: „trebuie să vă nașteți din nou”. (Ioan 3, 3-7). Această declarație merge direct la miezul problemei omului. Pentru a aduce schimbarea spirituală de la moarte la viață, această lucrare este numită naștere din nou. Nicodim a înțeles, enorma dificultate a regenerării spirituale. El era conștient de faptul că era necesară o adevărată schimbare,

chiar credința sa iudaică, așa cum era ea în mod popular înțeleasă, nu reușise să aducă pe toți oamenii la viață în Dumnezeu.

Ce are cel mai mult nevoie credinciosul să primească de la Domnul Isus? Hristos a răspuns la această întrebare în discuția Sa cu Nicodim. În primul rând, El a spus că omul este născut din carne. Adică, păcătosul este legat de păcat. El umblă mințat de dorințe și sub puterea naturii sale decăzute. În al doilea rând, această natură firească, lumească, nu poate produce altceva decât după soiul ei. În al treilea rând, în concepția Bibliei, viața spirituală în om poate fi creată prin puterea Duhului Sfânt. Pentru acest motiv s-a întrupat Hristos. Pentru acest motiv a fost trimis Duhul Sfânt, pentru a dărui viață spirituală. Sfânta Scriptură descrie această experiență ca fiind o naștere de sus (vezi Ioan 3,3), arătând o viață supranaturală. „Dacă

este cineva în Hristos, este o făptură nouă”. (2 Cor. 5,17).

„Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur nici netăierea împrejur nu sînt nimic ci a fi o făptură nouă”. (Gal. 6,15).

„Pentru a aduce la viață pe cei morți spiritual, pentru a crea noi gusturi, noi motivații, este nevoie de o cantitate de putere tot atît de mare ca aceea necesară pentru a învia pe un om din moartea fizică”. (E.G. White/R.H.72.III/1901).

Darul vieții veșnice este punctul de plecare al creștinului. Viața firească a fiecăruia dintre noi are un început. La fel este și cu viața spirituală, care nu este decăzută natură umană renovată, ci o nouă viață din cer — „omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și o sfințenie pe care o dă adevărul (Efes. 4,24).

Regenerare și convertire sînt alte expresii folosite pentru a descrie nașterea din nou. Se sus-

ține că există o diferență între regenerare și convertire: prima fiind partea divină a nașterii din nou; a doua parte omenească. Din punct de vedere al laturii omenești, convertirea este întoarcerea omului de la păcat la Dumnezeu. „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu” (Fapte 3, 19). „După ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi”, a spus Domnul Isus lui Petru (Luca 22,32).

Expresia greacă pentru convertire este „strephe”. Ea este folosită deoarece subiectul convertirii este întotdeauna omul. Expresia este folosită de asemenea pentru întoarcerea credinciosului la Dumnezeu.

„Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ai făcut, și cum de la idoli v-ai întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat”. (1 Tes. 1,9). Pentru simplificare, vom folosi termenii naștere din nou, convertire și regenerare, ca fiind sinonimi).

Credinciosii au nevoie de ceva mai mult decît numai de un exemplu desăvîrșit; ei au nevoie de viață, de viață supranaturală. Aici se află marea secret al vieții creștine. Viața de la Dumnezeu trezește și dă noi potențe spirituale fiecărei corpuri a omului. Omul în întregime: corp, suflet și spirit, este adus sub călăuzirea și controlul Duhului Sfânt. Există o înviere spirituală din morți. Creștinul este unit cu Dumnezeu.

Dumnezeu nu ne dă viață supranaturală pentru a o stăpîni, pentru a o avea ca fiind a noastră. El nu îl face pe om nemuritor. Darul vieții noi este dat împreună cu Isus și niciodată separat de El.

„Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mina Mea”. (Ioan 10, 28).

Mintuirea înseamnă părăsirea viața lui Hristos. Pierzarea este excluderea de la aceea viață. Viața lui Isus și a Duhului Sfânt este reală și prezentă în noi atîta timp cît menținem și hrănim această viață prin credință. Totdeauna este adevărat că în noi înșine nu sîntem nimic și nu avem nimic.

Răscumpărarea lui Dumnezeu în Hristos Isus stă în contrast cu toate metodele omenești de îmbunătățire și autodezvoltare. Teoriile omenești, ideile, regulile și principiile etice sînt inițiate și prezentate omului fireesc. Omul speră ca printr-o înțelegere clară și prin acceptarea acestor principii, oamenii pot să aibă motivul necesar ca să le și trăiască. Însă „progresul” omenesc plasează pe om în centrul vieții. El este încă egoist, cu tot rafinamentul și dezvoltarea lui.

Aici se află diferența dintre ceea ce este fireesc și ceea ce este

ADEVĂRUL ȘI SLOBOZENIA

„Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi... Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi”. Ioan 8,32.36.

Aceste versete cuprind două din cele mai importante cuvinte din limbajul omenesc: adevărul și libertatea. În jurul acestor două noțiuni au izbucnit deseori conflicte cu adevărat sălbatice. Multe lupte cu săbli sau tunuri au fost purtate, nenumerate pagini din istorie fiind pline de rapoartele faptelor eroice cît și suferințelor îndurate pentru adevăr și libertate. Dar cuvintele Mintuitorului ne ajută să înțelegem în ce fel aceste două noțiuni se raportează una la alta; că adevărul este cel care ne face cu adevărat liberi și că libertatea este de fapt întemeiată pe adevăr.

Maestrul și Învățătorul omenirii a expus clar lucrul acesta, și că El a venit să elibereze pe om, dar ascultătorii Săi, orbiți de mîndrie și impertinență, I-au răspuns: „Noi... n-am fost niciodată în robia cuiva”. Și totuși istoria lor nu era decît un raport al unei robii care urma una după alta. Și chiar atunci, cu ocazia aceea, în pofida respingerii cuvintelor Mintuitorului, ei se aflau sub puterea romanilor și pretulindeni în jurul lor puteau fi văzute dovezile neplăcutei dominații stăpînitoare.

Dar aceste cuvinte rostite în anul Învățătorului divin: „Noi n-am fost niciodată robi”, izvorăsc dintr-o înțelegere greșită a libertății. În primul rând, Isus nu Se referea la liberarea de sub jugul robiei romanilor, ci la liberarea de sub jugul păcatului, al plăce-

rilor egoiste, și al obiceiurilor inrobitoare. Aceasta era liberarea — libertatea pe care Domnul Hristos a venit să o aducă omenirii — cea mai mare dintre toate. Mintuitorul spunea: „Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului”. (v. 34). Orice om păcătos, zice El, este sclavul păcatului. El se află în robie și are nevoie de eliberare, de eliberarea pe care numai Isus este capabil să o dea păcătosului”. „De aceea, dacă Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi”.

Păcatul este un factor îngrozitor! El devine un tiran care inrobește obiceiurile vieții. Milioane din fiii oamenilor sînt cu totul incapabili a scutura groaznica sa tiranie, ei rămînd victimele vanității, lăcomiei, invidiei, ambiției, agitației și viciului. Se luptă zadarnic cu despotismul lui care-i cuprinde din ce în ce mai mult. Sînt întru totul sclavi plini de mîhnire și remușcare. De aceea, cu adevărat fericit este bărbatul sau femeia care este conștient de robia sa, căci însuși această conștiență este începutul eliberării sale. Chiar dorința de a fi liberat din puterea păcatului, constituie un însemnat pas către eliberare, dorința care deschide și înaltă mintea și inima către o mai înaltă sursă de putere, o putere din afara omului care aduce eliberarea. Aceasta nu este decît puterea Aceluia care a zis: „Veți fi liberi!” El este adevărul, iar adevărul caută și acceptă serios și sincer mijloacele libertății.

C.O.

dumnezeiesc, dintre ceea ce porcede de la cel rău și mintuirea oferită de Dumnezeu. Cele firești se realizează prin metode omenești, prin promovare și comunicare umană. Cea de-a doua se realizează prin intervenție divină. Una din marile probleme ale vieții este aceea de a determina pe păcătos să vadă tabloul real al firescului și să înțeleagă nevoia urgentă a unei noi vieți de la Dumnezeu. Ultimul lucru la care el renunță este încrederea în sine.

În Noul Testament găsim cinci cazuri de convertire individuală. Eunucul etiopian a întrebat pe Filip cu privire la pasajul pe care el îl citise din Isaia 53 cu privire la Mesia, și a fost convertit (Fapte 8, 26-39). Corneliu, sutaul roman, a cerut ingerului o tîlmăcire a viziunii pe care Dumnezeu i-a dat-o. Apostolul Petru a venit, și a convins pe sutas împreună cu întreaga familie să primească pe Isus Hristos (vezi cap. 10,24-48).

Pavel a întîlnit pe Domnul față în față, pe drumul spre Damasc (vezi cap. 9). Domnul a deschis inima Lidiei, în timp ce Pavel predica Evanghelia. Ea era o vânzătoare de haine de purpură din orașul Tiatura (vezi cap. 16,13-15). Temnicerul din Filipi a fost confruntat cu eliberarea miraculoasă a lui Pavel și Sila din închisoare, eliberare înfăptuită de Hristos Domnul. Pavel l-a vorbit despre Hristos. El a crezut împreună cu toată familia lui și a fost botezat (vezi versetele 25,23). Toate aceste persoane au fost confruntate direct sau indirect cu adevărul despre persoana și lucrarea lui Isus Hristos.

Convertirea lui Pavel a fost cea mai spectaculoasă, și ne înfățișază natura schimbării ce are loc atunci cînd cineva este născut din Duhul Sfînt. Pînă în acel moment Pavel se împotrivesc lui Isus Hristos. Pavel era un fariseu credincios consacrat pe deplin Legii și ceea ce ea reprezenta. El nu avea nici cea mai mică înclinație spre creștinism. El era diametral opus lui Isus Hristos și învățăturilor Sale. Mina lui Dumnezeu s-a întins însă și l-a oprit. În viața sa a avut loc o mare minune. Vălul a căzut de pe fața sa atunci cînd s-a întîlnit cu Isus. El s-a predat în totul Domnului cel înviat. Pavel cel răzvrătit a devenit cel mai sincer și mai devotat creștin al erei creștine. Din acel moment înainte, viul Isus a devenit centrul gîndirii, lucrării și vieții apostolului Pavel.

Ce este nașterea din nou ?

Ce este nașterea din nou? Ce se întîmplă de fapt? Putem noi oare ști ce se întîmplă? Nașterea din nou este o minune prin puterea Duhului Sfînt. De aceea nu este

(continuare în cop. III)

Desăvîșirea este ea auz posibilă? (XVI)

Ceea ce a dobîndit va fi produs în ultima

Creștinii așteptători ai revenirii Domnului Hristos, slujitorii cei înțelepți și credincioși din Matei 24, cum și fecioarele înțelepte din Matei 25, care reprezintă pe cei credincioși din ultima generație, vor dezvolta o clară înțelegere a însemnătății CREDINȚEI pe care o nutrește și o trăiesc. CREDINȚA (din grecescul PISTIS, folosit foarte des în Noul Testament, ca verb PISTEUO este actul personal de decizie și, în același timp, de percepere și ascultare.

1. Dumnezeu în Hristos este recunoscut ca Domn al vieții, iar simțămîntul omului de alienare și neliniște este înțeles ca fiind rezultatul iresponsabilei sale răzvrătiri ca păcătos;

2. În această conștiință se află răspunsul plin de bucurie al iubirii și ascultării față de Domnul Dumnezeu, care nu numai că definește starea omului ca păcătos, dar declară că omul este iertat și repus în dreptul de fiu al Său. Omul credinței se încrede astfel în Dumnezeu și este binevoitor și gata să facă acum și întotdeauna tot ceea ce spune Dumnezeu. Rezultatul vieții de credință este o ascultare totală de voia lui Dumnezeu, o reproducere a caracterului lui Isus.

„Secretul” ... descoperit, care explică viața de ascultare și biruință a lui Isus, este acela că El a trăit prin credința în Tatăl Său ceresc. Explicația faptului că ultima generație va reproduce în mod desăvîrșit caracterul lui Hristos, grăbind astfel venirea Lui (P.D. 47) este aceea că ei au învățat să trăiască prin credința în Dumnezeu, care a spus că este în stare să păzească pe copiii Săi de orice cădere (Iuda 24).

Credința este acel răspuns total al omului, care va caracteriza pe poporul lui Dumnezeu — popor al calității spirituale — din ultima generație. De-a lungul timpului, ei au fost persoane care au răspuns lui Dumnezeu în mod complet și fără rezervă. Comportarea lor dă mărturie despre atitudinea lor de a asculta. Cu toate acestea în zilele de pe urmă, un important grup de oameni va da pe față acea putere care se manifestă atunci cînd cei credincioși trăiesc adevărul, așa cum este în Hristos. Pentru prima dată în istoria acestei lumi, Dumnezeu va putea arăta spre biserică Sa și va putea spune fără nici un fel de rețineră: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile

lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Aloc. 14,12).

Într-o zi, o generație așteptătoare a revenirii Domnului va recunoaște că Dumnezeu înseamnă exact ceea ce spune El, și că El așteaptă după acei creștini despre care să poată spune cu mîndrie: „Iată aceștia sînt: toți să privească bine la ei! Vreți să aveți ceea ce au ei? Vreți ca și copiii voștri să crească ca ai lor? Vreți să vă bucurați de fericirea și nădejdea lor? Dacă vreți, atunci trebuie să le cunoașteți taina; ei țin poruncile Mele și au o credință asemenea celeia pe care o are Isus”.

Nu mai atunci cînd creștinii își vor da seama în cele din urmă, că Dumnezeu așteaptă un popor al calității spirituale, generație după generație, dacă va fi necesar, numai atunci ei vor deveni serioși în ceea ce privește standardul maturității — sau perfecțiunii — pe care trebuie să-l atingă. Teologia precede etica; oricît au încercat oamenii sau bisericile să inverseze această ordine, rezultatul n-a fost altul decît haosul religios și confuzia. Cînd speranțele cele simple ale Noului Testament sînt văzute în mod clar ca ținte ce trebuie să fie atinse, și nu numai asemenea stelei polare, ca un ghid bun, dar care niciodată nu poate fi atinsă, atunci creștinii cei serioși se vor trezi imediat la o nouă atitudine, o nouă relație față de toate poruncile lui Dumnezeu. Dumnezeu așteaptă o viață lipsită de păcat aici... în această viață.

Serva Domnului nu obosea niciodată să sublinieze acest lucru: „Orice creștin viu va progresa zilnic într-o viețuire asemenea lui Hristos. În timp ce înaintează spre desăvîșire, el va trăi zilnic experiența convertirii, a venirii lui la Dumnezeu; iar această convertire nu este completă pînă cînd el nu va ajunge perfecțiunea caracterului creștin, o pregătire deplină pentru a primi acea atingere desăvîșitoare a nemuririi” (2 T./505).

„Prin Duhul ajunge credinciosul părtaş de natura dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său ca o putere divină, pentru a birui toate înclinațiile spre rău, moștenite și cultivate, și pentru a întipări propriul Său caracter în Biserică Sa.. Mintuitorul a venit pentru a proslăvi pe Tatăl, descoperind iubirea Lui; tot astfel Duhul trebuie să proslăvească pe Hristos, arătînd lumii harul Lui. În om trebuie să se

Isus generație

refacă chipul lui Dumnezeu" (H.L. L. ed. 1981, p. 658).

Pasajul clasic, plin de autoritate, al Cuvîntului lui Dumnezeu cu referire la perfecțiunea biblică se află în Evanghelia după Matei, unde citim: „Voi fiți dar desăvîrșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvîrșit" (Mat., 5,48). Ellen White s-a ocupat foarte adesea de acest uimitor text. De exemplu, ea spune în cartea care prezintă viața lui Isus Hristos: „El a venit să nimicească lucrările diavolului și a luat măsuri ca Duhul Sfînt să fie dat oricărui suflet care se pocăiește, pentru a-l feri de păcat... După cum Fiul omului a fost desăvîrșit în viața Sa, tot la fel și urmașii Lui trebuie să fie desăvîrșiți în viața lor... El ne invită ca prin credința în El să ajungem la slava caracterului lui Dumnezeu. De aceea, noi trebuie să fim desăvîrșiți, după cum și Tatăl nostru cel ceresc desăvîrșit este" (H.L.L., ed. 1981, p. 292-293).

Subiectul îndreptării prin credință, dacă înseamnă totuși ceva, atunci el are de-a face cu îndepărtarea păcatului din Univers. Îndreptarea prin credință este procesul prin care omul devine drept înaintea lui Dumnezeu, în așa fel încît îngerii și demonii, sfinții și păcătoșii, sînt în cele din urmă convinși că religia este mai mult decît simple cuvinte, că atît Dumnezeu cît și omul sînt conștienți de ceea ce au spus. O excelentă prezentare a procesului prin care Dumnezeu ajută pe om să biruiască păcatul, numit adesea și neprihănirea prin credință, este făcută de serva Domnului în cartea „Parabole". În capitolul „Fără haina de nuntă", serva Domnului arată în mod clar ceea ce așteaptă Dumnezeu de la om. „Prin haina de nuntă din parabolă este reprezentat caracterul cel curat, fără pată, pe care îl vor avea adevărații urmași ai Domnului Hristos... Tuturor acelor care, prin credință, Îl primesc ca Mîntuitor personal, le este dată neprihănirea Domnului Hristos, caracterul Său nepătat... Cînd ne supunem Domnului Hristos, atunci inima noastră este unită cu inima Lui, voința noastră se confundă în voința Lui, mințile noastre devine una cu mintea Lui, iar gîndurile sînt robite Lui. Atunci noi trăim viața Lui, Aceasta înseamnă să fii îmbrăcat cu haina neprihănirii Sale... Cel care devine părtaş al naturii divine va fi în armonie cu marele standard al neprihănirii lui Dum-

nezeu, Legea Sa cea sfîntă. Aceasta este regula prin care Dumnezeu măsoară faptele, acțiunile oamenilor. Prin lege va fi probat caracterul la judecată... Satana a susținut că este cu neputință pentru om să asculte de poruncile lui Dumnezeu, și este adevărat, că în propriile noastre puteri noi nu putem asculta de ele. Dar Domnul Hristos a venit în trup omenesc și, prin desăvîrșita Lui ascultare, a dovedit că natura umană, contopită în natura divină poate să asculte de toate preceptele Legii lui Dumnezeu... Dumnezeu cere de la copiii Săi... desăvîrșirea... Acest standard veșnic este prezentat tuturor, pentru ca astfel să nu fie nici o greșeală cu privire la felul oamenilor din care Dumnezeu dorește să-și alcătuiască Împărăția. Viața Domnului Hristos aici pe pămînt a fost o expresie desăvîrșită a Legii lui Dumnezeu, și cînd aceia care pretind că sînt copiii lui Dumnezeu devin asemenea Domnului Hristos în caracter, atunci ei vor fi ascultători de poruncile lui Dumnezeu. Atunci Domnul va avea încredere în ei spre a face parte din numărul celor care vor forma familia cereas-



că... Nu va mai fi un alt timp de har în care păcătosul să se pregătească pentru veșnicie. În viața aceasta noi trebuie să ne îmbrăcăm cu haina neprihănirii Domnului Hristos. Aceasta este singura noastră ocazie de a ne forma caracterul pentru căminul pe care Domnul Hristos l-a pregătit pentru aceia care ascultă de poruncile Lui" (P.D. ed. 1980, p. 246-252).

Răspunzînd cerinței lui Dumnezeu de a face lucrurile prin credință — printr-o ascultare plină de încredere — faptul acesta va rezulta într-o persoană care va fi sigură de mîntuire, și în care păcatul nu va mai avea nici un cuvînt de spus. Este procesul de dovedire a destoiniciei noastre de a trăi veșnic, așa cum serva Domnului spunea adesea. Experiența îndreptării prin credință va rezulta în acea mare demonstrație a modului în care credința lucrează în adevăr, așa cum este descris în Apoc. 14,12.

Multiplele implicații practice ale învățaturii biblice despre „îndrep-

tățirea prin credință" se cupleză cu principiul secerișului, (faptul că Dumnezeu va aștepta după acea generație de credincioși care va realiza o calitate spirituală deosebită) sînt clare deci. De exemplu, „evenimentele finale", către care privesc și pe care Adventiștii de Ziua a Șaptea le-au așteptat de mult timp, vor întîrzia pînă cînd secerișul este gata spre a fi adunat. De fapt, activitatea unei biserici creștine vii va declanșa multe din aceste evenimente.

Experiența „Ploii Tîrzii" este dependentă și va întîrzia pînă cînd biserica va realiza în viața credincioșilor săi acel caracter care să primească aprobarea cerului. Ploaia Tîrzie nu este un eveniment care să se realizeze în mod arbitrar, sau care să fie determinat în împlinirea lui de vreun alt eveniment din afara bisericii. Serva Domnului spune: „Aceia care au ajuns să se convingă de fiecare punct al adevărului, au trecut cu bine prin orice încercare și au biruit, coste aceasta oricît ar costa, au ascultat sfatul Martorului credincios, aceștia vor primi Ploaia Tîrzie, fiind pregătiți astfel pentru a fi luați la cer. Dumnezeu pune la probă, verifică poporul Său din lumea aceasta. Aici este locul potrivit unde trebuie să ne pregătim pentru a putea apărea în prezența Sa. Aici, în această lume, în aceste zile de pe urmă, oamenii vor arăta ce putere stăpînește inimile lor și controlează acțiunile lor" (1 T/187-188).

„Nici unul dintre noi nu va primi vreodată sigiliul lui Dumnezeu, în timp ce caracterele noastre au o pată sau o minjitură pe ele. Ne este dată nouă lucrarea de remediere a defectelor din caracterul nostru, de a curăți templul sufletului de orice întinăciune. Atunci și numai atunci Ploaia Tîrzie va cădea asupra noastră" (5 T./214). De reținut că în întreaga carte a servei Domnului, Parabolele Domnului, principiul secerișului subliniază declarația biblică pe care E. G. White o amplifică, în mod deosebit atunci cînd se referă la subiecte ca primirea Duhului Sfînt și lucrarea Lui în Ploaia Tîrzie, un popor de o puternică spiritualitate din ultima generație, cum și lucrarea finală de încheiere a vestirii Evangheliei. „Este privilegiul oricărui suflet acela de a fi un canal viu, prin care Dumnezeu să poată transmite lumii bogățiile harului Său, bogățiile de nepătruns ale Domnului Hristos. Nimic nu dorește Domnul Hristos așa de mult decît de a avea instrumente care să reprezinte lumii caracterul și Spiritul Său. Nu este nimic de care lumea să aibă așa de mare nevoie, ca manifestarea iubirii Mîntuitorului prin oameni. Cerul întreg așteaptă canale prin care untelelemnul cel sfînt să poată fi turnat ca să fie o bucurie și o binecuvîntare pentru inimile omenesti" (P.D. ed. 1980, p. 355).

„Fie ca Domnul Dumnezeu să ajute poporul Său să-și curețe

templu sufletului de orice întinaciuene și să mențină o așa de strinsă legătură cu El, încât ei să poată fi părtași de Ploaia Tîrzie, atunci cînd ea se va revărsa" (C.B.A.Z.S. vol. VI/p. 1055).

Poate că nu vom cunoaște cu precizie, în mod exact, ceea ce se va întîmpla în timpul experienței Ploii Tîrzii, dar știm că ea va „coace”; dezvoltarea caracterelor creștine" (T.M./506), făcînd să crească în mod spectaculos eficiența încheierii vestirii Evangheliei.

Deși se pare că este foarte clar în Noul Testament și în scrierile servei Domnului, unii mai gîndesc însă că în mod sigur Dumnezeu nu așteaptă de la poporul Său o viață fără păcat aici, pe pămînt. Această greșită interpretare a ceea ce a încercat Dumnezeu să spună poporului Său nu este ceva deliberat și poate nici ceva conștient. Greșeala începe de acolo că rolul Domnului Hristos ca Înlouitor al omului este greșit înțeles, și lucrul acesta s-a continuat de-a lungul anilor în tragica înțelegere greșită a neprihănirii prin credință. Dacă Isus este numai Mintuitorul omului și nu realmente Înlouitorul și Exemplul său, aceasta dovedind faptul că toți oamenii pot face ceea ce El a făcut, dacă și ei vor trăi, de asemenea, o viață de credință, atunci cerința faptului de a face ceea ce El a făcut se reduce în mod considerabil.

Un astfel de raționament tinde să pună semnul egalității între neprihănirea prin credință și îndreptățirea prin credință, subliniind iertarea și reprimirea, adesea cu prețul unei pasionante înțelegeri a vieții de ascultare ce decurge dintr-o adevărată experiență a credinței. Un astfel de raționament limficează adesea neprihănirea prin credință la rolul unei mantii care este aruncată peste cel păcătos. Oricît de reală este această legătură, ea nu este decît o înțelegere parțială. Rezultatul final este o creștere dificilă, o manifestare tristă a ceea ce puterea și harul lui Dumnezeu pot face în adevăr și un spirit în totul defec-tist. Este de așteptat ca Satana să-și continue atacurile sale puternice împotriva adevărului cu privire la intruparea lui Isus și la nivelul calitativ pe care Dumnezeu îl așteaptă de la urmașii Săi din ultima generație. „Dar vrăjmașul este hotărît ca acest dar (Hristos ca Fiu al omului) să fie așa de mistificat, încît să nu mai aibă nici o importanță" (C.B.A.Z.S. vol. V/1113). El caută în mod constant să înșele pe urmașii lui Hristos, cu sofistăriile sale fatale, pe care aceștia nu le pot infrînge (G.C./489). Tabloul mărit al unei persoane asemenea lui Hristos rămîne întunecat. Împotriva unui astfel de concept, care merge numai pînă la jumătatea drumului, serva Domnului scria: „Religia Domnului Hristos înseamnă mai mult decît iertarea păcatului" ea

înseamnă îndepărtarea păcatelor și umplerea locului rămas liber cu harul Duhului Sfînt" (P.D. ed. 1980, p. 335).

Cu toate acestea, adevărul bi-blic despre realitatea naturii umane a lui Hristos și confirmarea servei Domnului cu privire la de-plina identificare a Sa cu toate scăderile naturii omenești, în afară de păcat, schimbă toate datele problemei. Înțelegerea în mod drept, neprihănirea prin credință în puterea lui Dumnezeu de a păzi pe om de a cădere, este o forță pozitivă, dinamică în viața unei persoane. Cunoscîndu-și bine slăbiciunile, atunci cînd este despărțit de puterea lui Dumnezeu, omul credinței vede acum ceea ce poate să fie realizat realmente în viața sa și își găsește plăcerea sa cea mare în a atinge acest ideal.

Solia Bibliei devine atunci mult mai prețioasă și de asemenea deosebit de simplă. „Isus a realizat acest lucru. Și eu pot să-l îndeplinesc. Eu pot trăi o viață fără păcat, așa cum El a trăit, prin credința în Tatăl meu ceresc".

De fapt, aceasta este singura cale prin care oamenii de pe pămînt pot dovedi capacitatea lor de a trăi vesnic. În mod deosebit în ultima generație, cînd adevărul și alegerea vor fi în mod inevitabil clare mergerea de la pămînt la cer se va realiza de către aceia care și-au fixat deja caracterul lor după standardul divin. Ei vor trăi fără gînduri de răzvrătire în oricare compartiment al vieții lor. Ei au ajuns la perfecțiunea caracterului, în natura umană, care este încă supusă păcatului. Într-un astfel de creștin, iubirea față de Dumnezeu și de om nu mai alternează cu incursiunile în domeniile satisfacerii de sine. Iubirea maturizată de acum răspunde în mod spontan fiecărei situații în care se află omul. Cel care este pe deplin consacrat credinței a dezvoltat un standard de viață, prin care a ajuns să fie bine din punct de vedere fizic, mintal, social și spiritual, astfel încît va avea timp, energie și dorința de a fi de un total ajutor pentru ființele omenești, care constituie aproapele lor. O astfel de viață se dezvoltă în conclucrarea cu Duhul Sfînt, cerînd o maximă disciplină de sine și o consacrare fără rezerve. Dar iubirea divină este aceea care realizează o astfel de maturitate și iubirea omului care o motivează. Și totuși, de la început și pînă la sfîrșit, omul credinței care tinde spre o viață lipsită de păcat știe bine că ispita de a te relaxa, de a lăsa lucrurile mai în voia lor, de a da curs satisfacerii poftelor, plăcerii, toate acestea le duce cu el. Perfecțiunea umană nu este niciodată și nicidecum descrisă ca fiind o stare în care creștinul să fie în situația de a nu putea păcătui. Tot așa cum Isus, în experiența trăirii Sale fără păcat, a trebuit să se

lupte cu ispitele cele monstruoase, chiar și în Ghetsemani, tot astfel creștinii care reproduc în mod desăvîrșit caracterul lui Isus, vor găsi slăbiciuni și ispite chiar pînă în apropierea revenirii Domnului.

Aspectele practice ale modului în care creștinul crește în har, „murind continuu față de păcat și trăind mereu pentru Hristos", nu face obiectul studiului de față. Se consideră totuși că fiecare cititor recunoaște că acela care a ajuns la maturitatea credinței sale, nu atinge perfecțiunea morală și nu ajunge la o viață fără păcat, pe care El le așteaptă din partea aceluia care „vor sta în timpul încercării" în mod instantaneu. Numai printr-un efort lung și permanent, o disciplină aspră și o luptă ascuțită noi vom birui.

Mai mult chiar, creștinul care a ajuns în adevăr la maturitate, va fi ultimul care să anunțe că a ajuns perfecțiunea vieții lipsită de păcat. Probabil că el va susține cu tărie că încă nu a ajuns la această experiență. Aroganța acestuia gînd va fi incompatibilă cu ceea ce el a învățat despre slăbiciunea sa firească, spre deosebire de locuirea în lăuntru a Duhului lui Dumnezeu și puterea pe care acest fapt o transmite celui în cauză. Cu cît un astfel de creștin este mai aproape de reproducerea caracterului lui Hristos, în viața și caracterul său, „cu cît vom vedea mai clar puritatea caracterului Său, cu atît mai clar vom vedea păcătoșenia nespuse de mare a păcatului și cu atît mai nevrednici ne vom considera ca să ne mai putem înălța" (A.A./561).

Niciodată Biblia sau Spiritul Profetic nu privește maturitatea creștină ca fiind un perfecționism static. Mai degrabă, asemănarea cu Hristos este văzută ca o legătură dinamică cu Dumnezeu, care nu va înceta niciodată să se dezvolte spre a ajunge asemenea cu Hristos. Un astfel de etalon al creșterii va continua vesnic pe noul pămînt.

Totuși, există un punct în acest etalon al creșterii, cînd creștinul a biruit orice păcat cunoscut; comportamentul său este plin de iubire, neegoist și deci asemenea lui Hristos. El este „în armonie cu Dumnezeu, conformîndu-se în mod desăvîrșit principiilor Legii Sale... Acest standard al vieții creștine nu este de nerealizat... Dumnezeu a luat măsuri ca noi să putem deveni asemenea Lui și El va îndeplini aceasta pentru toți aceia care nu interpun lucrării Sale o voință stricată, lipsindu-se astfel de harul Său" (T.M.B./76).

Chiar dacă creștinul a atins un astfel de nivel moral, spiritual, Satana nu se dă bătut. El va asalta pe creștin cu ispitele sale teribile, dinăuntru și din afară. Ispite care să fie plăcute eului, firii se vor găsi totdeauna. „Atîta vreme cît Satana stăpînește, noi vom avea un eu pe care trebuie să-l

supunem și păcate pe care să le biruim; atâta vreme cât va exista viață pe acest pământ, nu va exista nici un loc de oprire, nici un punct pe care să-l atingem și să spunem: „L-am atins pe deplin“. (A.A. 560—561).

Dar în timpul acestei domnii a lui Satana, creștinul care a atins desăvârșirea morală despre care Dumnezeu zice că poate fi realizată în această viață, va spune un NU, așa cum Isus a spus NU în fața tuturor ispitelor. Nu va exista nici un punct de oprire, în care creștinul să nu mai fie alert, în gardă, sau când el să nu mai aibă nevoie de harul susținător al Duhului Sfânt.

Serva Domnului amplifică aceste principii biblice spunind: „Acum când Marele nostru Preot face ispășire pentru noi, trebuie să căutăm a deveni desăvârșiți în Hristos. Nici măcar printr-un gând Mîntuitorul nostru n-a putut fi adus să Se supună puterii ispitei... Satana n-a putut găsi nimic în Fiul lui Dumnezeu care să-i fi oferit posibilitatea biruinței. El păzise poruncile Tatălui Său, și în El nu era nici un păcat pe care Satana să-l poată exploata spre folosul lui. Aceasta este starea în care trebuie să fie găsiți aceia care vor sta în timpul strimtorării“. (T.V. 372).

„Dacă vrei să fii un sfânt în ceruri, trebuie să fii mai întii un sfânt pe pământ. Trăsăturile de caracter în care te complaci în această viață nu vor fi schimbate în mormint și nici la înviere. Te vei ridica din mormint cu aceleași dispoziții pe care le-ai manifestat în cămin și în societate. La venirea Sa, Isus nu schimbă caracterele. Lucrarea de schimbare, de transformare trebuie să se facă acum (A.H./16).

Serva Domnului a fost un teolog optimist atunci când scria despre infinita posibilitate desăvârșirii înaintea oamenilor credinței: „Noi trebuie să ne dăm seama de faptul că, este privilegiul nostru acela ca prin credința în El să fim părtași naturii divine și să scăpăm astfel de corupția ce există în lume prin poftă. Atunci vom fi curați de orice păcat, de orice defecte de caracter. Nu trebuie să reținem nici cea mai mică înclinație spre păcat. (Efes, 2,1-6).

Fiind părtași de natura divină, tendințele spre rău moștenite sau cultivate sînt îndepărtate din caracter și sîntem atunci o putere vie pentru săvîrșirea binelui. Orice primim de la Învățătorul ceresc, părtașia zilnică cu natura Sa, prin aceasta cooperăm cu Dumnezeu în biruirea ispitelor lui Satana. Dumnezeu lucrează și omul lucrează, pentru ca omul să fie una cu Dumnezeu. Numai așa vom sta împreună cu Hristos în locurile cerești. Atunci mintea se odihnește în pace și siguranță în Hristos Isus“ (C.B.A.Z.S.) vol. VII/943).

Exeget

Studiu de antropologie biblică (I)

I. Introducere

Una din întrebările fundamentale ale Sfințelor Scripturi este ridicată de psalmistul David în psalmul 8,4: „Imi zic: „Ce este omul, ca să te gîndești la el?“ Prin studiul de față ne vom gîndi la om, încercînd a-i cunoaște rosturile existenței ca ființă „încununată cu slavă și cu cinste“ (vers. 5), obiect central al creației și al Planului de Mîntuire. Întrebarea psalmistului pare a reliefa nimicnicia omului, căci el privește mai întii cerurile, luna și stelele, și atunci exclamă copleșit de emoție: „...și fiul omului, ca să-l bagî în seamă?“ Raportat la dimensiunile colosale ale corpurilor cerești, omul este un infim punct material, pierdut în imensitatea spațiului. Dar raportul din psalmul 33,6,9 ne spune: „Cerurile au fost făcute prin Cuvîntul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui. Căci El zice și se face, poruncește și ce poruncește ia ființă“. Așa au apărut coloșii astrali — prin Cuvîntul lui Dumnezeu. Dar nu și omul. Despre el, Scriptura vorbește altfel. Dumnezeu a zis: „Să facem om, după chipul Nostru, după asemănarea Noastră...“ (Gen. 1,26). „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflarea de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu“ (cap. 2,7). Omul a fost făcut de mîna lui Dumnezeu, ca o capodoperă a lucrării de creație, pentru a reflecta chipul lui Dumnezeu și pentru a stăpîni asupra lucrurilor create în cele șase zile.

Tot David, autor al psalmului 139, spune prin inspirație, în versetul 14: „Te laud că sînt o făptură așa de minunată“. Această făptură, „asa de minunată“, obiect al altor studii și controverse, va sta în atenția noastră în paginile de față, care încearcă a fi un modest studiu de antropologie. Termenul este de proveniență elenă, fiind compus din „anthropos“ (om) și „logos“ (cuvînt, vorbire, studiu); deci, studiu, cercetare cu privire la om. Hotărîtor cuvînt vor avea nu afirmațiile oamenilor, adesea bizare, haotice și contradictorii, ci Revelația sfințită, sursă infailibilă de informare, de învățătură. Nimeni nu-l poate cunoaște pe om mai bine decît Acela care l-a creat. În privința aceasta, psalmistul afirmă: „Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști...“ (Ps. 139,1), iar despre Fiul lui Dumnezeu citim: „Și n-avea

trebuință să-I facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă El însuși știa ce este în om“ (Ioan 2,25). Iar noi vom ști „ce este în om“ numai în măsura în care El, Autorul, ne-a descoperit-o. Dar la ce ne va folosi un asemenea studiu? se vor întreba mulți. Răspunsul e că se poate de natural. Omul cercetează realitățile inconjurătoare și e setos de cunoaștere, căci aceasta este însăși dispoziția cu care l-a înzestrat Dumnezeu. Dar pe sine însuși cînd se va cunoaște?

Să se cunoască, în ce sens? Omul este obiect al unor cercetări străvechi și multiple: îl studiază medicina, cu diversele ei ramuri și specialități, îl studiază psihologia, filozofia, sociologia etc. Nu ne propunem a ne avînta într-o cercetare științifică despre ființa umană, ci ne vom orienta, acesta fiind un studiu teologic, spre o antropologie biblică. Este adevărat că Biblia nu prezintă nicăieri un studiu sistematic și exhaustiv de antropologie; acest lucru nu și l-au propus nici Moise, nici David, nici Luca, nici Pavel. Totuși, Biblia ne oferă elementele primare sigure pentru a întreprinde o asemenea cercetare. Iar utilitatea ei este mai presus de orice îndoială. Această cercetare ne ajută la cunoașterea mai temeinică a Cuvîntului lui Dumnezeu, ne fereste de șiretenia vrăjmașului, care și-a găsit în răstălmăcirea acestei învățături calea de amăgire a oamenilor prin manifestările primejdioase ale spiritismului vechi și modern, ne dă posibilitatea de a înțelege și a realiza în consecință prin lucrarea harului lui Hristos sfințirea vieții noastre, care trebuie să cuprindă în chip fericit toate compartimentele ființei noastre.

II. Concepții diverse

Învățații și slujitorii religioși ai timpurilor străvechi au fost preocupati de alcătuirea ființei omenești, încercînd diferite reprezentări. Filosofii greci au lăsat în urma lor scrieri în care își dezvoltă printre altele și concepțiile antropologice. Dominantă era părerea că omul este alcătuit din trup și suflet, aflate într-o ireconciliantă contradicție, așa cum vom vedea mai departe. Pentru Platon filosof idealist, sufletul face parte din lumea superioară a ideilor, aflîndu-se în mod pasager în trup, de altfel întreaga lume vizibilă fiind doar o reflectare a lumii ideilor. Democrit, filosoful materialist, din contră,

considera lumea de natură eminentamente materială, compusă din atomi, particule materiale indivizibile, chiar sufletul fiind alcătuit din atomi foarte fini. Multe concepții antropologice dezvoltate de-a lungul mileniilor sînt pur speculative, construind în vid idei și reprezentări absolut artificiale. Altele încearcă a vorbi în numele Sfințelor Scripturi, dar ignorind multe din afirmațiile ei clare, sau interpretîndu-le în chip arbitrar. În general, cauza este substratul nescripturist, respectiv ideile de care diverși cercetători erau stăpîniți dinainte, fie din propria orientare, fie din legende și miturile păgîne multiseculare, care le influențau gîndirea.

În concepția Pr. Prof. Dr. Stăniloae, „spiritul nu este în om o entitate deosebită de suflet, ci funcțiile superioare ale sufletului, dedicate mai puțin îngrijirii trupului și mai mult gîndirii care se poate înălța pînă la gîndirea Creatorului său.”¹ „Prin menționarea caracterului bifurcat al actului de creare a omului, Geneza nu vrea să spună numai că omul e constituit din două componente: din trup și suflet, ci că trupul e din materia generală, iar sufletul are o înrudire specială cu Dumnezeu.”² În interpretarea autorului, nu trebuie făcută o distincție între suflet și spirit pe plan sincron, ci numai pe plan diacronic, spiritul aflîndu-se, față de trup, în raport de anterioritate, iar odată unit cu trupul, el este totuna cu sufletul ca spirit în trup, sufletul fiind creat concomitent cu trupul. Sufletul se află, față de trup, în raport de simultaneitate, dar și de posterioritate, „ducînd cu sine după moarte calificarea sa ca suflet al trupului, cu rădăcinile trupului adîncite în el în cursul vieții.”³ Deși nu folosește termenul „dihotomie”, autorul susține acest punct de vedere. Astfel, spiritul are o preistorie; concomitent există doar două entități distincte: trupul și partea imaterială, această parte avînd trecut, prezent și viitor în raport cu viața terestră. Reprezentînd „factorul spiritual conștient și liber inserat în natură ca suflet”⁴, spiritul există astfel și după moarte, îmbogățit cu experiența acumulată în timpul coexistenței cu trupul. După concepția noastră, spirit și suflet ca realități lăuntrice distincte, nu pot exista simultan, iar toate trei laolaltă, într-o existență integrată, cu atît mai puțin.

G. C. Berkouwer afirmă că „ideea de trihotomie nu-și are originea în creștinism, ci în filosofia greacă. Apare din nevoia de ceva intermediar între cei doi poli de lucruri vizibile și invizibile, de ceva care să constituie o punte între cele două lumi — a trupului și a spiritului (nous)... Aversiunea bisericii față de trihotomie a fost pusă uneori în legătură cu faptul că hristologia lui Apollinaris, judecată ca eretică în 381, a fost asociată cu o concepție trihotomică a naturii umane”⁵.

Mai departe, autorul consideră că a admite o orientare trihotomică în abordarea antropologiei biblice ar însemna asimilarea concepției dualismului grecesc, în care sufletul este factor pacificator între un spirit și un trup aflate în antagonism. Comentînd textele din Evrei 4,12 și 1 Tes. 5,23, el spune că în primul nu trebuie făcută o distincție între suflet și duh, deoarece nu aceasta este ideea de bază a textului, care vrea de fapt să arate capacitatea Cuvîntului lui Dumnezeu de „a pătrunde omul întreg... Nu există aici nimic de natură să scindeze omul în părți...”⁶ Despre al doilea text afirmă că ar pune numai problema sfințirii integrale a omului, elementele amintite neavînd valoare analitică, ci doar pe aceea de a exprima ideea de tot. Ne întrebăm însă de ce n-ar fi atunci plauzibilă viziunea materialistă asupra naturii umane, care reduce totul la un singur element: materia, manifestînd funcții complexe, dacă este, ca în cazul omului, superior organizată. Fără îndoială că autorul observă bine esențialul textelor, dar acest lucru nu înseamnă că celelalte idei din textele citate nu sînt verosimile, ori că ar putea fi schimbate după plac. Cît privește concepția greacă amintită, lucrurile stau în adevăr așa, dar preluarea termenilor grecești nu presupune neapărat și acceptarea concepțiilor în cadrul cărora au fost folosiți. Citînd textul din Matei 22,37, G. C. Berkouwer constată că „Matei zice: Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău, în timp ce Marcu (cap. 12,30) zice „inimă”, „sufletul”, „cugetul” și „puterea”. Această folosire nesistematică și neaccentuată de concepte, în scopul de a așeza pe omul întreg în fața chemării totale a vieții sale, ar trebui să fie mai mult o avertizare contra concluziilor pripite și premature privind concepția biblică cu privire la om.”⁷ Bineînțeles că textul din Marcu nu sugerează o viziune „tetratomistă” asupra ființei omenesci, ci este redată ideea de slujire totală prin menționarea unor funcțiuni lăuntrice, nu fără posibilitate de a distinge între ele.

În legătură cu textul din 1 Tes. 5,23, în *The Tyndale New Testament Commentaries* citim: „Acest text este uneori folosit ca argument pentru o concepție trihotomică despre om, ca împotriva unei concepții dihotomiste, dar acest lucru este probabil nejustificat. Pavel nu se preocupă aici să facă o analiză teoretică a naturii omului, ci rostește o rugăciune călduroasă ca întregul om să fie păstrat”⁸.

Din lectura izvoarelor de mai sus se poate vedea ușor tendința generală a acestor autori de a nega realismul viziunii trihotomice despre natura umană și a pleda, implicit sau explicit, mai mult sau mai puțin, pentru o concepție dihotomică. Două motive se pare că ar

reține pe unii de la acceptarea concepției trihotomice în antropologie:

1) dificultatea, în ce-i privește, de a face distincție între conceptele de „duh” și „suflet”;

2) prejudecata în legătură cu utilizarea unui termen prezent în tezele filozofilor greci ai antichității.

În legătură cu prima obiecție se poate spune că un studiu atent al declarațiilor Sfințelor Scripturi este concludent în sensul unei clare deosebiri între cele două noțiuni. A doua obiecție ține mai mult de inimă decît de gîndire. Dacă nu acceptăm penetrația filozofiei helenistice în teologia creștină — și bineînțeles că nu o acceptăm — este totuși un nonsens să refuzăm în întregime și terminologia acesteia. Pentru că Noul Testament a fost scris în limba greacă, limbă folosită și de filozofii greci. Folosind termeni grecești, apostolii și evangheliștii le-au dat accepțiuni proprii gîndirii religioase ebraice. Noi înțelegem prin „trihotomie” cu totul altceva decît au înțeles vechii greci; nu concepem o tensiune între laturile existenței umane, spre a fi necesar un element intermediar, dar facem distincție între suflet și duh pentru că Scriptura inspirată o face, așa cum vom arăta mai departe. A fost necesar un termen spre a defini întregul celor trei aspecte fundamentale ale ființei umane, care nu sînt părți de sine stătătoare, ci există într-o unitate indestructibilă, și acest termen a fost „trihotomie”. El provine din cuvintele grecești „trih”, trei și „temnein”, a tăia, însemnînd, literal, divizare în trei, spre deosebire de „dihotomie”, de la „diha”, doi și „temnein”, a tăia, adică divizare în două părți⁹. Termenul „trihotomie” nu e folosit numai în teologie, ci și în diferite științe, în diferite alte domenii ale gîndirii, însemnînd un tot, un sistem, un ansamblu alcătuit din trei părți. Dacă însă părțile unui ansamblu pot avea o relativă autonomie, acest lucru este de neconceput în antropologia biblică, unde laturile existenței ființei omenesci sînt interdependente și îl definesc prin simultaneitatea lor. Distingerea, precum și reunirea celor trei dimensiuni ale ființei umane se face clar de către apostol în 1 Tes. 5,23, or un alt termen decît cel de „trihotomie”, care să exprime tot atît de bine acest lucru, nu a fost utilizat. Iar dacă trebuie evitat din pricina originii și sensului său străvechi sau pentru a nu aduce a concepție de tip Apollinaris, nu vedem de ce termenul „dihotomie”, avînd aceeași origine, ar fi de preferat, mai ales că prin această se acceptă o concepție ce contravine învățaturii Sfințelor Scripturi. Despre spirit au vorbit și vechii egipteni, și vechii greci, și iluminiștii, vorbesc și urmașii lui Hristos. De fiecare dată înțelegîndu-se altceva. Diferitele sisteme de gîndire fac uz uneori de aproximativ aceleași limbaje, ceea ce nu implică identitatea concepțiilor. De alt-

fel, vom renunța chiar la termenii „teologie”, „antropologie”, „apocalips”, pentru a nu fi suspectați ca însușindu-ne concepții filozofice grecești?

Ar mai fi de discutat o concepție-hibrid, care încearcă a realiza o medie între dihotomie și trihotomie în domeniul antropologiei. Potrivit acesteia, nou-născutul este dihotomic, el are trup și suflet, acesta din urmă se manifestă prin bucurii, plîns, dorințe etc. Nu are însă spirit, care apare odată cu formarea celui de al doilea sistem de semnalizare, adică odată cu vorbirea. Protagonistul concepției are însă în vedere numai intelectul, legat de actul vorbirii, adică una din funcțiile spiritului. Dacă ar stăpîni însă întreaga arie semantică a termenilor biblici din Vechiul și din Noul Testament, redată în românește prin „spirit”, ar fi probabil, de altă părere, Omul se naște ca o ființă completă, trihotomică, dezvoltându-se treptat toate laturile existenței sale. Nici despre debilizitatea mentală nu se poate spune altfel, cu mențiunea doar că la ei dezvoltarea este nearmonioasă sau deficitară. Absența uneia din dimensiunile constituției umane ar implica absența tuturor, deci inexistența individului. Cît privește perioada dezvoltării embrionare, aceasta este studiată de genetică și fiziologie; a discuta noțiunile de duh, suflet, înainte de atingerea stadiului de adult, este un lucru lipsit de sens. Antropologia urmărește existența ființei-om odată venită pe lume, cînd capacitățile psiho-somatice sînt în fază incipientă, în continuă dezvoltare. Sigmund Freud, întemeietorul psihanalizei, distinge în cadrul psihicului uman trei nivele: sinele, eul și supracelul, deci, o viziune tetra-tomică, dacă se are în vedere și trupul. De altfel, structura naturii umane este extrem de complicată, paleta funcțiilor, reacțiilor și manifestărilor fiind practic nelimitată. Ceea ce face Biblia este o grupare a lor în complexe definite simplu ca spirit și suflet.

1). Prof. Dr. Stăniloae, Teologia dogmatică ortodoxă, vol. I, p. 380—381. Buc. 1978.

2). Idem, p. 388.

3). Idem, p. 386.

4). Idem, p. 381.

5). G. C. Berkouwer, Studies in Dogmatics, Wm. B. Eerdmans Publishing Company, Grand Rapids, Michigan, 1962, p. 208—210.

6). G. C. Berkouwer, op. cit., p. 208—210.

7). Idem, p. 208—210.

8). The Tyndale New Testament Commentaries, Comentariul la Epistolele lui Pavel către Tesaloniceni, p. 107, W. M. B. Eerdmans Publishing Company, Grand Rapids, Michigan, 1960.

9). Vezi Everett F. Harrison, ed. Baker's Dictionary of Theology, Grand Rapids, Michigan, Baker Book House, 1960.

Pastor
Radu Ștefan

Darul lui Isus... este viața

(urmăre din pag. a 16-a)

posibil să analizăm toate lucrurile implicate și cum apar ele. Nu cunoaștem cum lucrează Duhul sau gradul de control al Duhului asupra convertirii creștine.

„Vîntul suflă încotro vrea și-i auzi vuetul; dar nu știi de unde vine nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul”. (Ioan 3,8).

Ellen G. White face unele observații pătrunzătoare cu privire la nașterea din nou. Ea scoate în evidență din natură și compară nașterea din nou cu „încolțirea seminței bune... Astfel ilustrațiile scoase din natură ne ajută să înțelegem mai bine adevărurile tainice ale vieții spirituale”. (P.D. 67).

„Încolțirea seminței reprezintă începutul vieții spirituale”. (Ed. p. 105).

„Ocupîndu-se de legile materiei și de legile naturii mulți pierd din vedere, sau ajung chiar să nege activitatea continuă și directă a lui Dumnezeu. Ei împărtășesc ideea că natura acționează independent de Dumnezeu, avînd în sine propriile limite și propriile ei puteri prin care să lucreze... Nu printr-o putere originală, inerentă naturii an de an pămîntul dă naștere roadelor sale și își continuă drumul său în jurul soarelui. Mina puterii infinite este permanent la lucru călăuzind această planetă. Ea este menținută în poziția ei și în mișcarea ei de rotație prin exercitarea puterii lui Dumnezeu”. (8T/259-260).

Același principiu este valabil și în viața spirituală. Viața în lumea fizică și în natură este dependentă de o legătură directă cu Dumnezeu, care în mod permanent își exercită puterea și energia Sa. La fel se întîmplă și în viața spirituală. Cu toate acestea, nu trebuie să interpretăm această asemănare ca însemnînd faptul că Dumnezeu operează în mod mecanic, sau că acțiunea Sa este impersonală. Adevărat este tocmai contrariul.

Ceea ce este semnificativ, este faptul că nu numai viața fizică ci și cea spirituală este dependentă de acțiunea continuă a lui Dumnezeu. O legătură a unității este creată între uman și divin. Omul este readus la o legătură vitală cu Dumnezeu, care face posibilă comunicarea dintre Dumnezeu și om. Transmiterea puterii regenerative a lui Hristos are loc numai într-o legătură personală, vitală cu Hristos.

Domnul Isus ne arată aceasta atunci cînd spune :

„Rămîneți în Mine și Eu voi rămîne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămîne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămîneți în Mine. Eu sînt vița voi sînteți mlădițele. Cine rămîne în Mine și în cine rămîn Eu aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic. Dacă nu rămîne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare și se usucă”. (Ioan 15,4-6).

„Duhul Sfînt care purcede de la singurul Fiu al lui Dumnezeu, leagă instrumentul uman, corp, suflet și spirit, cu natura desăvîrșită a lui Hristos. Această unitate este reprezentată de legătura dintre viță și mlădițe. Omul cu limitările lui este unit cu natura umană a lui Hristos... Sîntem făcuți una cu Dumnezeu în Hristos. (E.G. White R.H.5. IV.1906).

„Nașterea, reputația, bogăția, talentele, virtuțile, umilința, dispoziția de a face bine sau orice altceva din ființa ta sau legat de tine, nu va forma o legătură de unire între sufletul tău și Hristos”. (5T/48-49).

Aceste declarații sînt importante în înțelegerea experienței convertirii. Cînd un om este născut din nou, se formează o unire personală așa cum se întîmplă în legătura de căsătorie. Hristos unește pe credincios cu Sine prin Duhul Sfînt. Traducerea de Goodspeed a Bibliei redă astfel acest gînd : „Vom fi mințuți prin părăsirea la viața Sa”. (Rom. 5,10). Această unire începe la nașterea din nou. La dispoziția credinciosului stă o putere și o prezență divină, chiar viața lui Isus Hristos. Credinciosul trebuie să fie ancorat în Dumnezeu.

Acest lucru poate fi ilustrat prin funcționarea aparatelor electrice. Conectate la rețea, ele funcționează așa cum au fost construite. Deconectate, lipsite de sursă de electricitate, ele sînt nefolositoare. Așa se întîmplă și cu creștinul. Dacă sîntem deconectați sau separați în vreun fel oarecare de Hristos, atunci sîntem din punct de vedere spiritual goi și lipsiți de viață. Uniți cu Hristos prin Duhul, funcționăm așa cum ne-a plănuit Dumnezeu. De aceea, noi trebuie să rămînem în Hristos. Minunea regenerării anulează în parte ruptura inițială de Dumnezeu determinată de păcat. Prin nașterea din nou sîntem din nou uniți cu Dumnezeu. Trăim în cadrul vieții Duhului Sfînt. Prezența și lucrarea Duhului Sfînt sînt de neînlocuiri. Apostolul Pavel spune : „nimeni nu poate zice : Isus este Domnul decît prin Duhul Sfînt”. (1 Cor. 12,3).

În românește :
G. Popa

Sfârșit de cale

Sora STANA SUBȚIRICĂ, membră a comunității Medgidia, jud. Constanța, a adormit în Domnul în nădejdea nestrămutată a învierii din morți.

Născută în anul 1903, primește din tinerețe adevărul întregii solii ingerești, și în anul 1930, încheie cu Dumnezeu legământul credinței și slujirii sale.

În tot timpul vieții sale a fost un exemplu de seriozitate și credincioșie. Deși a suferit mult în ultima parte a vieții, a fost ca întotdeauna gata să ajute, să sfătuiască și să încurajeze pe alții. S-a dăruit totdeauna zidirii spirituale a fraților și surorilor ei. Viața ei și chiar încheierea vieții ei, a fost și rămâne pentru mulți o sursă de puteri minuitoare a Evangheliei. Putem spune cu vizionarul Ioan, „Ferice... de morții care mor în Domnul!”.

* * *

În ziua de 21 martie 1984, a adormit în Domnul sora BUJOR ANETA, soția pastorului Bujor-Ioan Toma. Născută la 7 iulie 1929 în București, cunoaște de mică problemele și necazurile vieții și se atașează de tinăra credință adventă, primind botezul biblic în vara anului 1948 oficiat de către fr. Alexe Nicolae.

Fire practică, muncitoare, lucrează, studiază, fiind totdeauna un exemplu de modestie și hărnicie. În 1953 se căsătorește cu fr. Bujor-Ioan Toma, și are bucuria de a avea în fiica lor Ligia-Carmen o mângâiere și o speranță. Ca asistentă medicală se dedică fără rezerve îngrijirii celor mici, fiind de o corectitudine și conștiințiozitate rar întâlnită.

Lovită în corpul ei de suferință nemiloasă, rămâne până la sfârșit mamă și soția plină de grijă pentru cei ce rămân, cu o încredere neclintită în Desăvârșitorul minții ei.

Cei ce au cunoscut-o și prețuit-o au așezat-o în patul de pulbere al gliei, până în dimineața învierii. Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El.

* * *

În nădejdea cea scumpă a învierii, a adormit în Domnul sora MARIA POPA, din comunitatea Nucșoara, Jud. Prahova, iar după nouăsprezece zile, îi urmează soțul ei fr. Popa Constantin. N-a putut supraviețui despărțirii — căci cei doi... sînt una.

Sora Maria Popa vede lumina zilei la 21 ianuarie-1901 în com. Rîncezi (Nucșoara) și la vârsta de șaisprezece ani, primește credința adventă. Hărnică, cu miini de aur, un caracter nobil, credincioasă, tinăra Maria se căsătorește în 1924 cu fr. Popa Constantin, radiind în mijlocul unui cămin creștin. A fost mult timp prima diaconesă a comunității. Am cunoscut-o zimbirid și muncind, lucrind cu miini de artizan la țesături alese, câștigându-și existența zilnică. Fire retrasă, vorbea pușin și cugeta mult. Și-a îngrijit soțul cu un devotament rar întâlnit. Viața ei se caracterizează prin hărnicie, credincioșie și spirit de sacrificiu.

* * *

Fr. COSTICĂ (CONSTANTIN) POPA se naște la 11 iulie 1896 în com. Izvoarele și în 1921 după o mătură chibzuință și profundă experiență creștină, primește botezul, fiind până la încheierea vieții un stilp puternic în Comunitate. A fost mult timp prezbiter cu binecuvântare, și apoi prim diacon. A suferit odată cu biserica în anii de restriște 1911-1914 și a crescut odată cu ea. A avut și slăbiciuni ca toți oamenii, dar n-a rămas înfrînt niciodată. S-a ridicat mai umilit, mai încrezător în Cel Atotputernic. A suferit în trup și a suferit mult. Suferința l-a legat mai mult de Mintuitorul Său. Închide ochii, în speranța revederii celor dragi și a slăvitului său Mintuitor în Impărăția Sa.

Cei ce au rămas, cei ce așezăm în pulberea pămîntului pe cei ce au trăit și zidit la edificiul spiritului lor și al bisericii să înălțăm ruga smerită înaintea cerului să ne facă parte și nouă de „moartea celor neprihăniți, și sfârșitul nostru să fie ca al lor”.

Redacția

De la Sabat la Duminică

(urmăre din pag. a 13-a)

64. W. Rordorf, „Sunday, p. 98 B. F. Wescott înțelege expresia „lucrează” în dreptul Tatălui ca însemnând „susținerea creației materiale, răscumpărarea și restaurarea tuturor lucrurilor” (citat de M. Veloso fn. 55, p. 122); P. K. Jewett, „Lord's Day”, p. 85; J. H. Bernard, „Gospel according to St. John, A critical and Exegetical Commentary”, 1953, p. 236-237, revede vechea interpretare a textului și concluzionează: „Cuvintele exprimă ideea în mod clar atunci cînd este exprimată că Dumnezeu nu ține Sabatul (heos arti) adică pînă în prezent. Lucrarea lui Dumnezeu nu s-a oprit la creațiune... Odihna lui Dumnezeu este pentru viitor”. În același fel J. N. Sanders, „A Commentary on the Gospel according to St. John”, Harper's N.T. Commentaries, 1968, p. 163, afirmă că „Isus de fapt a respins orice înțelegere antropomorfică imatură a odihnei lui Dumnezeu după cele șase zile de lucru în opera creației, mitul etiologic care explică porunca odihnei, după muncă, în ziua a Șaptea (Gen. 2.1-3; Ex. 20.11; 31.17). Hilgenfeld vede de asemenea în această expresie o „intenționată contradicție a ideii de Dumnezeu din Geneza” (citat de către F. Godet, „Commentary on the Gospel of St. John”, 1886, p. 463). Rudolf Baltmann (fn 55) p. 246, susține că noțiunea expresiei „lucrează pînă acum”, cu privire la Dumnezeu „este bazată în mod clar pe ideea iudaică că deși Dumnezeu S-a odihnit de lucrarea creației (Gen. 2,2; Exod 20.11; 31.17), El este încă în mod constant, continuu la lucru ca Judecător al lumii”. Reșese de aici că aceasta este o părere restrictivă a „lucrării” lui Dumnezeu, în mod special de cînd în versetele următoare (21, 25, 28) apariția vieții este prezentată de asemenea ca „lucrări ale Tatălui și ale fiului”.

65. P. K. Jewett, Lord's Day p. 85.

Redacția

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă Română

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din:
D. Doua, redactor-șef; Oct. Coconcea, secretar de redacție.

Membri: N. Popescu, N. Dumitrescu și C. Toma

Redacția și Administrația: București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65